

Κατερίνα Φλώρου

ΑΓΡΙΟ ΓΑΛΑ

Αθήνα, Ιούνιος 2024

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Κατερίνα Φλώρου γεννήθηκε το 1992 στην Αθήνα στα Πατήσια, όπου και μεγάλωσε. Σπούδασε Φ.Π.Ψ. στο ΕΚΠΑ. Έχει εργαστεί στο εθνικό επάγγελμα (σερβιτόρα/μπουφετζού), ως εκπαιδευτικός, ως γραμματέας, ως tour guide, ως χορεύτρια σε θρησκευτικές εκδηλώσεις (αρχική τιμή = είσοδος σε ανοιχτό μπουφέ), ως ναργιλετζού και ωσαννά, ευλόγησον. Πλέον βρήκε παρηγοριά στο digital marketing, από όπου θα ήθελε κάποια στιγμή να αποδράσει. Έχει πάρει μέρος σε ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες και παραστάσεις που κανείς δεν ξέρει και δεν έχει δει.

Τηλέφωνο: 6988984554

Email: katerina.flwrou25@gmail.com

Το έργο αυτό γράφτηκε στο πλαίσιο του πρώτου κύκλου σπουδών της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 – Ιούνιος 2024) με εισηγητές τον Θανάση Τριαρίδη και την Κατερίνα Λουκίδου.

Το θεατρικό έργο ΑΓΡΙΟ ΓΑΛΑ της Κατερίνας Φλώρου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σινηνή παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Περίληψη

Αιχμάλωτη στα βάθη μιας σπηλιάς ζει εξόριστη η Βασίλισσα, ο μεγάλος εχθρός της Δημοκρατίας. Εκεί τρυπώνουν τερατόμορφα υβριδικά πλάσματα, οι πολίτες της Δημοκρατίας. Της ζητούν βοήθεια για να επιβιώσουν στις πιεστικές συνθήκες της ζωής. Η Βασίλισσα προσφέρει το Άγριο Γάλα της, το μοναδικό γιατρικό για τα προβλήματά τους, με ένα βαρύ αντάλλαγμα: να συμμαχήσουν στην δολοφονία του Δημοκράτη. Καθώς στήνει το πραξικόπημά της, σε μια έφοδο ταγμάτων, αποκαλύπτεται το κρυφηγετό της και ο Δημοκράτης, ο πρώην συζυγός της, την εντοπίζει.

Πρόσωπα

Λου – Πλάσμα με στοιχεία που παραπέμπουν σε λουλούδι

Ότις – Πλάσμα με φτερά και πλαστικές λεπτομέρειες

Άπντογκι / Άντερντογκι – Δύο παρόμοια πλάσματα

Βασίλισσα

Δημοκράτης

Σκηνή 1^η

Μέσα στην σπηλιά ένα πλάσμα που έχει στοιχεία που μοιάζουν με αετό ψάχνει σήμα στο κινήτό του. Ακούγονται ποδοβολητά. Μπαίνει λαχανιασμένο ένα πλάσμα με στοιχεία από λουλούδι. Βλέπει τον Αετό και κρύβεται πίσω από μια πέτρα.

A: Σε βλέπω.

Λ: Αποκλείεται.

A: Κατ'αρχάς είσαι τόσο άσπρος που φωσφορίζεις στο σκοτάδι.

Λ: (στον εαυτό του) Μην ψαρώνεις, θέλει να αποκαλυφθείς.

A: Για την ακρίβεια φαίνεσαι ολόκληρος. Βλέπω τα πάντα. Κι όταν λέω τα πάντα εννοώ τα πάντα πάντα. Βλέπω μέχρι και το λεπτό, ζαρωμένο, μικροουυύύτσικο, πεσμέν...

(Το λουλούδι πετάει την πέτρα κάτω.)

Λ: Ει!

A: Α πα πα.

Λ: Τι ;

A: Τς τς τς.

Λ: Τι τς τς;

A: Ουφ ρε παιδί μου. Τα χάλια σου έχεις.

Λ: Δεν έχω τα χάλια μου.

A: Απελπισία σιέτη.

Λ: Μα γιατί τι έχω; (κοιτάει τον Αετό με θαυμασμό) Εσύ πάλι είσαι κούκλος

A: Α ευχαριστώ. Είμαι.

Λ: Πωπω... Είσαι σωστό μανούλι.

A: Κοίτα κοίτα δεν με ενοχλείς.

Λ: Πωπω μπράτσα... Πωπω μύτη αλφαδιά...Και τι χαμόγελο. Καλά εσύ πρέπει να έχεις κάνει πάρα πολλές πλαστικές.

A: Οουου αμέτρητες.

Λ: Έχεις πολλούς followers;

A: Τον έχω τον τρόπο μου.

Α: Και χορηγίες;

Α: Ε πώς αλλιώς; Ρούχα, μακιγιάζ, νοίκι, φαΐ τσάμπα από την Δημοκρατία και πλαστικές, ταξίδια, retreats από χορηγίες. Κοίτα έχω βάλει και πούπουλα. Είναι Καυιάσια, πανάκριβα. Έλα πιο κοντά να τα δεις

Α: Να πιάσω κιόλας;

Α: Ίου. Όχι. Εσύ να φανταστώ δουλεύεις;

Α: Ναι, είμαι χειριστής Α.Ι. Σπούδαζα χρόνια για να μάθω να τα φτιάχνω και να τα χειρίζομαι.

Α: Αχ κακομοίρη μου φαίνεται.

Α: Πωπω γούνα... Ουαου... Είσαι άνθρωπος της Δημοκρατίας λοιπόν;

Α: Εεε φίλος, φίλος.

Α: Αριστούργημα είσαι.

Α: Έλα τώρα υπερβάλλεις.

Α: Θα πρέπει να σε βαραινουν όμως πολύ.

Α: Τι πράγμα;

Α: Να λέω, τόσο πλαστικό μέσα σου απορώ πως πετάς ακόμ...

Α: Σιάσε.

Α: Μα δεν είπα τίποτ...

Α: Σιάσε. *(παύση)* Αυτό μου έλειπε τώρα να ακούω και σχόλια από ένα ασπρουλιάρικο πράγμα σαν κι εσένα *(τον τριγυρίζει εξεταστικά)* Από κέντρο το έσκασες;

Α: Σε παρακαλώ.

Α: Έλα τώρα φωνάζει από μακριά.

Α: Είμαι εντελώς νόμιμος.

Α: Ναι καλά. Και τότε γιατί σε κυνηγούσαν;

Α: Και επειδή με κυνηγούσαν; Τι με αυτό ε; Τι με αυτό; Είμαι αντιδημοκράτης;

Α: *(κοροιδευτικά)* Τι μ'αυτό, τι μ'αυτό.

Α: Ει εγώ δεν σε κοροΐδεψα.

Α: *(διασκεδάζοντας)* Προσβλήθηκε. Δεν σε έχουν ξανακοροιδέψει;

Α: Εσύ τι κάνεις εδώ μέσα;

(Γιάυση. Κοιτιούνται. Αναμετριούνται με τα μάτια.)

Α: Καλά μην μου πεις γιατί σε κυνηγάνε. Για δες εδώ τύπο που ζετρώπωσα. Λοιπόν δεν έχω δει τίποτα σαν και εσένα μου φαίνεται. Τι στο καλό υποτίθεται ότι είσαι;

Α: Δεν ξέρεις;

Α: Θα έπρεπε;

Α: (απογοητευμένος) Οι φίλοι με φωνάζουν Λου.

Α: Οι φίλοι;

Α: Που λέει ο λόγος.

Α: Ο λόγος;

Α: Είναι έκφραση.

Α: Τι τύπος απίθανος είσαι εσύ; Άκου οι φίλοι; Άκου ο λόγος! Ποιος μιλάει έτσι σήμερα; Ποιος έχει φίλους σήμερα;

Α: Συγγνώμη, εννοούσα ότι όποιος μου απευθύνει το λόγο με φωνάζει Λου.

Α: Έτσι πες. Όποιος μου απευθύνει το λόγο. Άκου φίλοι.

Α: Θα φωνάζεις τα τάγματα;

Α: Μμμμ το σκέφτομαι, το σκέφτομαι.

Α: Σε παρακαλώ, σε ικετεύω.

Α: Αφού είσαι εντελώς νόμιμος είπες, Τι φοβάσαι;

Α: Ότι είμαι, είμαι.

Α: Τότε;

Α: Να αυτή η σπηλιά. Δεν είναι μια απλή σπηλιά.

Α: Το γνωρίζω αυτό.

Α: Και ούτε είναι απλό πράγμα να είσαι μέσα σε αυτή τη σπηλιά, που δεν είναι απλή σπηλιά.

Α: Και αυτό το γνωρίζω.

Α: Το ένα το γνωρίζεις, το άλλο το γνωρίζεις.

Α: Ε τι νομίζεις έτσι είδα φως και μπήκα;

Λ: Ε τότε κινδυνεύεις όσο εγώ.

Α: Σκάσε.

Λ: Ή μπορεί εγώ να μην κινδυνεύω τόσο.

(Γιαύση. Κοιτιούνται. Αναμετριούνται με τα μάτια.)

Α: Καλά. Έτσι κι αλλιώς δεν έχει σήμα εδώ μέσα, δεν μπορώ να φωνάξω κανέναν. Και αν θες να ξέρεις εγώ μπήκα κατά λάθος.

Λ: Και εγώ το ίδιο.

Α: Μόλις έβγαίνα δηλαδή. Στην πόρτα με βρήκες.

Λ: Α τι σύμπτωση, κι εγώ.

Α: Πάμε έξω τότε.

Λ: Ναι ναι πάμε.

(Τριγυρίζουν στο χώρο ψάχνοντας για την έξοδο αλλά δεν την βρίσκουν. Ανάβουν τους φακούς στα κινητά τους αλλά και πάλι δεν την βρίσκουν)

Λ: *(διστακτικά)* Είπες «μου φαίνεται» πριν.

Α: Τι μουρμουράς;

Λ: Είπες «σου φαίνεται» ότι δεν έχεις ξαναδεί κάτι σαν εμένα.

Α: Και;

Λ: Δηλαδή δεν είσαι και σίγουρος. Δηλαδή μήπως δεν είσαι καθόλου σίγουρος και με τεστάρεις;

Α: Γιατί να το κάνω αυτό;

Λ: Σε αυτήν την σπηλιά μου είπαν πως υπάρχει κάποιος.

Α: Κάποιος; Ναι υπάρχει κάποιος. Τι ξέρεις εσύ γι αυτόν;

Λ: Άρα μήπως εσύ είσαι;

Α: Εγώ;

Λ: Μήπως κατά τύχη.

Α: Και εγώ τον ψάχνω, για την πλαστική.

Λ: Τι είμαι;

Α: Τι είπες;

Λ: Όχι λέω μήπως ξέρεις τι είμαι;

A: Τι είσαι;

Λ: Ναι. Τι είμαι;

A: Κοίτα εδώ έναν καθυστερημένο. Κοίτα ένα ηλίθιο. Αδιανόητο. Εξοργιστικό. Εσύ απόβρασμα όχι χειρούργος, όχι πλαστικός, όχι χειριστής, για τίποτα δεν είσαι. Πώς έμπλεξα έτσι; Που είναι η κωλέξοδος;

Λ: Μήπως να πάμε από την άλλη;

A: Σκάσε. Να πάμε από την άλλη. Μέσα στο σιοτάδι, χωρίς σήμα, με κάποιον που το έχει σκάσει ξεκάθαρα από κέντρο συγκέντρωσης και τον κυνηγάνε τα αφιονισμένα σκυλιά των ταγμάτων ασφαλείας. Εγώ θα σου πω τι θα κάνουμε. Θα πάμε από την άλλη, κατάλαβες;

Λ: Μα αυτό είπα.

A: Σκάσε. Αυτό είπες, αυτό είπες. Όλο αντιρρήσεις. Εσύ το είπες για να βρούμε την έξοδο από την άλλη πλευρά, ενώ εγώ το είπα για να βρούμε σήμα. Καμία σχέση δηλαδή.

Λ: Καλύτερα να μην βρούμε σήμα εδώ μέσα.

A: Το ξερα πως σ'αρέσει η μαυρίλα. Φαίνεται λιγότερο άσπρος ο κώλος σου.

Λ: Αν βρουν το σήμα μας εδώ μέσα, δεν θα μπορούμε να το δικαιολογήσουμε στο εβδομαδιαίο report κινητικής συμπεριφοράς.

A: Το ξέρω αυτό.

Λ: Όλα τα ξέρεις εσύ.

A: Όλα.

Λ: Μόνο τι σκατά είμαι δεν μπορούσες να ξέρεις να τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα. Πάμε τώρα μέσα στην τρύπα.

A: Θα μας φωτίζει η άσπρη μούρη σου.

Λ: Λύσσαζες.

A: Μα ένα σολάριουμ, ένα fake tan. Κάνε αυτά για τους φτωχούς που δεν έχουν followers.

Λ: Μα με αυτά παθαίνεις καρκίνο στο δέρμα.

A: Ε και; Από το να έχεις αυτά τα χάλια.

Λ: Τα χάλια μου είναι το λιγότερο πρόβλημα αυτήν τη στιγμή. Πάμε. Και χαμογέλα λιγάκι.

A: Μου λες να το δω θετικά; Ή σε γοήτευσε το χαμόγελό μου;

Λ: Όχι απλά οι θήκες σου είναι εκτυφλωτικές.

(Προχωρούν μέσα στην σπηλιά διστακτικά. Ακούν θορύβους.)

A: Είμαστε μόνοι;

Σκηνή 2η

Η Βασίλισσα χορεύει μόνη της στον κόσμο της και τραγουδάει ευδιάθετα μεθυσμένη. Γύρω τις υπάρχει κάτι σαν βιβλιοθήκη με αγαλματίδια και άλλα πράγματα πάνω. Φοράει ζουρλομανδύα, λυμένο και στον τοίχο του βράχου υπάρχουν αλυσίδες. Την πλησιάζουν τα δύο πλάσματα. Το λουλούδι έχει βάλει δύο φτερά του αετού στο κεφάλι του και είναι κάπως διαφορετικό – με ψεύτικη αυτοπεποίθηση. Η Βασίλισσα καθώς χορεύει, στρίβει και πέφτει πρόσωπο με πρόσωπο με το λουλούδι. Τσιρίξει. Ηρεμεί. Το κοιτάει εξεταστικά.

B: Τι κάπνισα;

Λ: Μας συγχωρείτε.

A: Πάμε να φύγουμε.

Λ: Μήπως ενοχλούμε;

A: Είναι ναρκωμανής, θα μπλέξουμε. Πάμε να φύγουμε.

Λ: *(μυμούμενος τον Αετό)* Σιάσε. Κυρία μου εμείς εδώ με τον φίλο μου.

A: Δεν είμαι φίλος σου. Και μην μου ξαναπείς να σιάσω εμένα απόβρασμα.

Λ: Ο γνωστός μου και εγώ δηλαδή αναρωτιόμασταν...

A: Από πού κι ως πού γνωστοί; Θα τρελαθούμε τώρα;

Λ: Αυτός ο μαλάκας που έχω δίπλα μου και εγώ...

A: Έτσι να λες αυτός ο μαλάκας και εγώ.

Λ: ...ψάχνουμε την έξοδο. Ξέρετε πού είναι;

A: Αυτή είναι τύφλα, ποια έξοδο να δει. Μαντάμ. Ε αλκίοολα. Μήπως υπάρχει κάποιος πλαστικός χειρουργός εδώ;

B: Εδώ;

A: Ναι εδώ. Χειρουργός πλαστικός. Κάπου εδώ τριγύρω.

B: Ξέρω εγώ; Εδώ έχει ένα σωρό κόσμο.

Λ: *(στον Αετό)* Τι λέει;

Β: Τίγκα στον κόσμο είναι.

(Γα δύο πλάσματα κοιτιούνται).

Λ: Κρύβονται;

Β: Όχι, να τριγύρω σας. Δεν τους βλέπετε;

Λ: Κάτι βλέπω εγώ.

Α: Κάτι βλέπεις εσύ;

Β: Σε λίγο θα τους δείτε πολύ καθαρά.

Α: Αχ δεν θα βγάλουμε άκρη. *(Ο Αετός την πλησιάζει και της μιλάει αργά και δυνατά)*. Πού είναι το ιατρείο;

(Η Βασίλισσα τον κοιτάει καλά. Κάτι αναγνωρίζει και βλαστημάει).

Β: Και άλλος μαλάκας Αετός; Από εργοστάσιο σας βγάζουν εκεί πάνω;

Λ: Αμάν! Αετέ πάμε να φύγουμε.

Α: Δεν πάω πουθενά αν δεν μου πει πού είναι το ιατρείο. Ήρθα για μια γαμωδουλειά και θα την τελειώσω.

Λ: Πάμε να φύγουμε σου λέω. Δεν βλέπεις τι έχει στο κεφάλι της;

(Ο Αετός παρατηρεί το στέμμα για πρώτη φορά και σοκάρεται).

Α: Όχι ρε πούστη μου.

Λ: Όχι ρε πούστη μου.

Α: Σταμάτα να λες ότι λέω. Την γαμήσαμε.

Λ: Την γαμήσαμε.

Β: Την γαμήσατε.

Λ: Μα αφού σε σιότωσε η Δημοκρατία αιώνες τώρα. Δεν σε σιότωσε;

Β: Δεν είναι και εύκολο.

Α: Μα σου κάναμε και κηδεία.

Β: Ήρθε κόσμος;

Α: Λίγα πράγματα.

Β: Γαμιέστε εκεί πάνω.

A: Πρέπει να φύγουμε από εδώ. Η σπηλιά πάει και έρχεται κάπως θα τα μπάλωνα με τα καινούρια φτερά, αλλά αν μάθουν ότι μιλάμε με την κωλοΒασίλισσα θα μας πετάξουν στα τάγματα.

B: Έχει ακόμα τους σατανιστές στα τάγματα;

A: Αυτά είναι μαλακίες.

Λ: Δεν είναι. Τους έχω δει.

B: Στους σατανιστές θα σας πετάξουν. Έχετε οικογένειες;

A: Όχι.

B: Μη λες ψέματα Ότις. Έχεις έναν σύντροφο. Αυτόν θα τους παραδώσουν.

(Ο Αετός ουρλιάζει.)

Λ: Ότις σε λένε;

A: Ποιος είναι ο Ότις; Δεν ξέρω κανέναν Ότις. Εγώ δεν είμαι ο Ότις.

Λ: *(Στην Βασίλισσα)* Εσύ είσαι λοιπόν. Εσύ είσαι που ξέρεις.

A: Πάμε να φύγουμε σου λέω.

Λ: Μα αυτή θα ξέρει τι είμαι.

A: Αν δεν φύγουμε τώρα αμέσως θα σε μαδήσω. Τι είσαι και τι είσαι. Μου έπρηξες τα αρχίδια. Κανείς μας δεν ξέρει τι είναι. Κοίτα μας! Ένα μάτσο παράλυτα υβριδία! Δεν τριγυρνάμε γύρω γύρω να το φωνάζουμε όμως. Κατάλαβες; Το βουλώνουμε, αποδεχόμαστε ότι δεν ξέρουμε την τύφλα μας και φροντίζουμε να μην μιλάμε με Βασίλισσες για να μην πιούν το αίμα των φίλων μας οι γαμημένοι σατανιστές της Δημοκρατίας.

Λ: Νόμιζα δεν πίστευες στους σατανιστές.

A: Πιστεύω ρε μαλάκα.

Λ: Και ότι δεν είχες φίλους.

A: Θα σε λιανίσω.

B: Πωπω ένταση. Να σου στρίψω να ηρεμήσεις λίγο;

(Ο Αετός φεύγει τρέχοντας από την άλλη πλευρά και το Λουλούδι με την Βασίλισσα μένουν μόνοι. Το Λουλούδι τρέμει.)

B: Εσύ τι είπαμε ότι είσαι;

Λ: Αετός.

B: Αετός. Ναι.

Λ: Να και τα φτερά μου. (Δείχνει τα δύο κολλημένα φτερά στο κεφάλι του). Μου δίνουν αυτοπεποίθηση.

B: Για έλα πιο κοντά να σε δω καλύτερα.

Λ: Αετός είμαι. Μέχρι να βρω κάτι καλύτερο θα είμαι Αετός. Πάντα έτσι κάνω. Έχω κάνει το υβρίδιο Ψάρι, το Σύννεφο, ένα πράγμα με κέρατα που δεν είχε καν όνομα, τα πάντα. Και τώρα θα είμαι Αετός. Εκτός αν...

B: Τι αν;

Λ: Αν στ' αλήθεια εσύ ξέρεις τι είμαι. Μου είπαν ότι εδώ, σε αυτήν την σπηλιά υπάρχει κάποιος που μπορεί να με βοηθήσει. Γι αυτό ήρθα, γι αυτό παράκουσα την Δημοκρατία μας. Δεν έχω πολύ χρόνο.

B: Αν δεν έρθεις κοντά μου να σε κοιτάξω πώς θα σου πω τι είσαι; Φοβάσαι;

Λ: Έχω ακούσει ότι είσαι αδίστακτη.

B: Είμαι.

Λ: Ότι σφάζεις ό,τι βρεις στο διάβα σου.

B: Άντερο δεν έχω αφήσει.

Λ: Ότι ρουφάς ψυχές.

B: Τέρας όρθιο είμαι. Έλα τώρα.

(Την πλησιάζει τρομοκρατημένο. Εκείνη τον κοιτάει στα μάτια. Αυτό τα χαμηλώνει. Εκείνη του σηκώνει το κεφάλι και το ξανακοιτάει. Το Λουλούδι τότε ουρλιάζει θυμωμένο και την πιάνει από το λαιμό αλλά εκείνη δεν ξαφνιάζεται. Του βγάζει τα φτερά από το κεφάλι, του χαμογελάει και εκείνο σταματάει. Πάει πίσω στα πράγματα της και βγάζει ένα μπουκάλι με ένα άσπρο ποτό μέσα. Πίνει λίγο.)

B: Λοιπόν νόμιζα ότι σας είχαν σκοτώσει όλα.

Λ: Ποια όλα.

B: Τα πειράματα.

Λ: Πείραμα είμαι;

B: Τι άλλο θα μπορούσες να είσαι δηλαδή;

Λ: Τι πείραμα;

B: Πάνε κάποιες δεκαετίες. Είκοσι; Τριάντα χρόνια πριν δεν θυμάμαι. Είχαν ξεμείνει από δούλους.

Α: Δούλους; Εγώ είμαι εργάτης.

Β: Ναι οκ, ήθελαν κόσμο για βρωμοδουλειές χωρίς να τους πληρώνουν. Νταβατζήδες, εμπόρους ναρκωτικών, όπλων, βρεφών ξέρεις όλα αυτά πάνω στα οποία χτίστηκε το σύστημά σας.

Α: Η Δημοκρατία.

Β: Ότι πεις. Και λένε θα βάλουμε λίγη συνείδηση στο χώμα – σε πολλές μαλακίες έβαλαν δηλαδή συνείδηση, αλλά έβαλαν και στο χώμα - και ό,τι βγει. Μολυσμένο θα ναι, αρρωστιάζικο θα ναι, θα πεθαίνει εύκολα, θα τρομάζει ευκολότερα.

Α: Ακούγεται σαν εμένα.

Β: Αλλά παραβγήκατε μαλθακοί. Δεν ήσασταν για τέτοιες δουλειές. Τον κουράσατε εύκολα. Και μια μέρα σας έχωσε όλα σε ένα κρεματόριο και πουφ! Τέλος.

Α: Αποκλείεται.

Β: Μα τω Θεώ.

Α: Μα δεν θέλω να είμαι πείραμα.

Β: Με συγχωρείς. Αυτή είναι η αλήθεια.

Α: Τι λουλούδι; Ποιος θέλει να είναι ένα ηλίθιο μαλθακό λουλούδι;

Β: Έλα τώρα έχετε πολλά χαρίσματα.

Α: Μα τα χαρίσματα είναι άχρηστα, όλοι το ξέρουν αυτό. Μόνο αν είσαι σκληρός και άκαμπτος επιβιώνεις. Θέλω να είμαι Αετός. *(ανοίγει τα χέρια του σαν φτερά)* Να πετάω ψηλά, αγέρωχος, εγωιστής και επικίνδυνος *(χορεύει ζεϊμπέκικο με ανοιχτά χέρια.)*

Β: *(χτυπώντας του παλαμάκια)* Εσύ καλά τα λες, μα έλα που είσαι λουλουδάκι.

Α: *(σταματώντας να χορεύει)* Λες ψέματα. Λες ψέματα γιατί θες το κακό της Δημοκρατίας. Είσαι τρομοκράτισσα όλοι το ξέρουν. Κάθεσαι εδώ μέσα και υφαίνεις δολοπλοκίες και πραξικοπήματα για να σκοτώσεις τον Δημοκράτη μας.

Β: Θα το θάψω το αρχίδι. *(σπάει ένα αγαματίδιο)*

Α: Τον μόνο που κατάφερε να μας προστατεύσει όταν όλο το φαΐ του κόσμου τελείωσε.

Β: Θα του σπάσω τα κόκαλα. *(σπάει ένα ακόμα)*

Α: Έκανες πολύ κακό στο λαό, σκότωσες χιλιάδες, τι λέω εκατομμύρια.

Β: Τους σκότωσα.

Α: Και θέλεις πάλι να μας βάλεις να σκοτωθούμε. Γιατί; Γιατί να σκοτωθούμε;

Β: Σας είπα εγώ να σκοτωθείτε;

Α: Πρέπει να φύγω.

Β: Πού να πας; Τώρα που έμαθες ποιος είσαι;

Α: Δεν είμαι πείραμα.

Β: Και τι είσαι; Πείραμα είσαι. Έχεις ανθρώπινο αίμα και δέρμα από φυτό. Μόλις δεις ήλιο αναστατώνεσαι γι αυτό κάθεσαι στο σκοτάδι κι έχεις γίνει κάτασπρο. Και τώρα έχεις γεμίσει αρρώστιες και κανείς δεν ξέρει πως να σε γιατρέψει γιατί κανείς δεν ξέρει την ανατομία σου. Πήγες σε διάφορους «γιατρούς» που δήθεν θα σε γιάτρευαν και ήθελαν να σε κόψουν κομματάκια και να σε ξεψαχνίσουν. Ξέφυγες και κρύφτηκες ακόμα περισσότερο, έχασες την δουλειά σου και τώρα χρωστάς πόντους στην Δημοκρατία. Αν δεν δουλέψεις θα σε σκοτώσουν, ειτός αν προλάβει η αρρώστια.

Α: Πού τα ξέρεις όλα αυτά;

Β: Ε τι σόι Βασίλισσα είμαι; *(Παύση. Πίνει λίγο)* Εντάξει βοηθάει που ήμουν μπροστά όταν έγινε το πείραμα.

Α: Ήσουν μπροστά;

Β: Βεβαίως. Και ξέρω και ποιο είναι το γιατρικό.

Α: Γιατρικό; Υπάρχει γιατρικό;

Β: Για καλή σου τύχη ναι.

Α: Γιατί να σε πιστέψω;

Β: Τι με νοιάζει αν θα με πιστέψεις; Πάντως ένα είναι το γιατρικό.

Α: Ποιο; Δωσ το μου. Θα κάνω ό,τι θες.

Β: Είναι σε αυτό το μπουκάλι.

(Δείχνει το άσπρο ποτό. Το Λουλούδι τρέχει στο μπουκάλι και η Βασίλισσα το σηκώνει ψηλά).

Β: Αν πιείς, θα είμαστε για πάντα δεμένοι όμως. Δεν έχει γυρισμό.

Α: Τι είναι αυτό; Τι θα πρέπει να κάνω;

Β: Θα πρέπει να με βοηθήσεις να τον σκοτώσω.

(Το Λουλούδι φωνάζει τρομαγμένο).

Λ: Είσαι τρελή;

Β: Εσύ με βλέπεις να είμαι καλά;

Λ: Όχι όχι όχι. Δεν μπορώ να το κάνω, δεν έπρεπε να έρθω ποτέ. Πώς έμπλεξα έτσι;

Β: Τώρα πάει. Τελείωσες.

Λ: Τελείωσα;

Β: Ε αφού στο λέω εγώ. Και μέχρι στιγμής τα ξέρω όλα, όπως διαπίστωσες.

Λ: Πώς; Θα με παραδώσεις στα τάγματα;

Β: Ότι είμαι σε θέση τώρα εγώ να φωνάξω τα τάγματα και αυτά να με ακούσουν. Κι ότι αν έρθουν εδώ κάτω το πρόβλημα τους, θα είσαι εσύ. Τέλος πάντων, λέγε. Θες το γιατρικό;

Λ: Το θέλω.

Β: Θα τον φάμε τον πούστη;

Λ: Μα εγώ είμαι πολύ δειλό για το οτιδήποτε.

Β: Δεν θα είσαι πια. *(Του δίνει το μπουκάλι και ένα ποτήρι για κρασί. Το Λουλούδι διστάζει.)* Σκέψου την αρρώστια σου.

Λ: Έχει προσχωρήσει πολύ. Θα πεθάνω. *(Κοιτάει το μπουκάλι από κοντά. Κολλάει το μάτι του στο γυαλί.)*

Β: Σκέψου την μοναξιά σου. *(Του χαιδεύει τα μαλλιά).*

Λ: Είμαι πολύ μόνο. Κανείς δεν θα με ψάξει και κανένας δεν θα μου λείψει. *(Βάζει λίγο στο ποτήρι)*

Β: Σκέψου τους πόντους που χρωστάς.

Λ: Δεν θα ξεχρέωνα ποτέ. Μόνο το υπόγειο που μένω με έχει χρεώσει για μια ζωή. *(Μυρίζει το ποτό)*

Β: Σκέψου τον μαλάκα τον Λετό.

Λ: Καλά αυτός ήταν πολύ μαλάκας. *(Πίνει επιτέλους από το μπουκάλι εκνευρισμένος)* Έχω εγώ τα χάλια μου;

Β: Κοίτα ένα μαυρισματάκι δεν θα σε έβλαπτε.

Λ: Σκατά. *(πίνει λίγο ακόμα)*

B: Έτσι μπράβο. Ξέρεις σε αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει μόνο μίσος και άγχος.

A: Όχι; *(Πίνει λίγο ακόμα).*

B: Όχι βέβαια. Αν πιείς κι άλλο θα το καταλάβεις. Ένα είναι το γιατρικό.
(Πίνει κι άλλο διστακτικά. Έπειτα πίνει λαίμαργα. Κοιτάει την Βασίλισσα και γελάει. Γελάει και εκείνη. Πίνει και άλλο και αρχίζει να φωνάζει. Φωνάζει και εκείνη μαζί του.)

A: Πονάω.

B: Έτσι πάει.

A: Δεν μου είπες ότι θα πονέσω.

B: Σιγά μη στο έλεγα.

A: Άντε γαμήσου.

B: Αχ τι τραβάμε εμείς οι μάνες.

Το Λουλούδι πίνει κι άλλο και ουρλιάζει ακόμα πιο δυνατά, πετάει το μπουκάλι και την αγκαλιάζει

Σκηνή 3^η

Ησυχία και σκοτάδι

A: Ποιος είναι εκεί;

B: Δεν είναι τίποτα.

A: Μα κάποιος φωνάζει. Κάποιος κλαίει.

B: Είναι αργά, θα το δούμε το πρωί.

A: Δεν τον ακούς; Να τον βοηθήσουμε;

B: Τώρα δυστυχώς δεν γίνεται.

A: Γιατί δεν γίνεται. Αχ ουρλιάζει, καν το να σταματήσει.

B: Εσύ πριν δεν τον άκουγες καθόλου, τι έπαθες;

A: Μα τώρα τον ακούω.

B: Σε λίγο δεν θα το ακούς και πάλι.

(Ησυχία)

Α: Θα μας κάνει κακό;

Β: Εννοείται. Καληνύχτα.

Σκηνή 4^η

Δύο πλάσματα παρόμοια ντυμένα, με AR γυαλιά. μπαίνουν στην σκηνή κρυφά και στέκονται στις σκιές. Χαμηλόφωνα.

ΑΠ: Στρατιώτη μου τι βλέπεις;

ΑΝ: Μπρο τίποτα.

ΑΠ: Αναμονή. Ανάπαυση. Εδώ είναι το παλιοθήλυκο, το ξέρω.

ΑΝ: That bitch.

ΑΠ: Δατς (*προσπαθώντας να πει το ίδιο*).

ΑΝ: Ώπα look, το βλέπεις;

ΑΠ: Ελήφθη.

(Τα δύο πλάσματα κρύβονται καλύτερα και παρατηρούν την υπόλοιπη σκηνή ήσυχα. Μπαίνει ο Λου ντυμένος στρατιωτικά και τρέχει μέσα στη σπηλιά. Σταματάει, κάνει push ups, σηκώνεται. Τρέχει, ρίχνει γροθιές στον αέρα φωνάζοντας. Κάνει και άλλα push ups. Τρέχει, πέφτει πάνω σε ένα μπουκάλι, τσιρίζει τρομαγμένος. Συνέρχεται και τρέχει πιο αποφασιστικά. Μπαίνει η Βασίλισσα.)

Α: Αριστερό κροσέ, κλωτσιά, γονατιά, ΝΟΚ ΑΟΤ.

Β: Μη χειρότερα. Πού τους βρίσκω κάθε φορά...

Α: Και ξανά (*κάνοντας push ups*) δεκατρία – δεκατέσσερα – δεκαπεννέντε (ξέπνοα).

Β: Γλουτούς έκανες ή μόνο χέρια;

Α: Θα χρειαστεί λες;

Β: Όταν σου κάνουν εξ αποστάσεως ηλεκτροσόκ; Φυσικά, θα μετρήσουν και πόσους σπόρους chia τρώς καθημερινά.

(Ο Λου σηκώνεται και κάνει squats).

Α: Ξεκίνησα μόνος μου την προπόνηση, θέλω να έχω προβάδισμα.

Β: Σε τι άθλημα κατεβαίνεις;

Α: Στην τρομοκρατία δεν είπαμε;

Β: Εφήβων;

Α: Εσύ δεν μου είπες θα με εκπαιδεύσεις;

Β: Και είναι αυτό εκπαίδευση;

Α: *(σταματάει)* Δεν είναι;

Β: Μισό. Μην κουνηθείς.

(Η Βασίλισσα πάει πίσω από την διαλυμένη βιβλιοθήκη με τα αγαλματίδια και σπάει πράγματα ψάχνοντας. Τελικά φέρνει έναν μαυροπίνακα.)

Β: Κάτσε.

Α: Να βρω ένα τετράδιο.

Β: Πρώτο μάθημα. Φυσική!

Α: Θα μου δείξεις πώς να φτιάχνω μολότοφ;

Β: Πού έχω βάλει το ποτό μου;

Α: Μεθυσμένη θα μου κάνεις μάθημα;

Β: Μεθυσμένη τα κάνω όλα. Δεν με έχει ενοχλήσει ποτέ.

Α: Το λες και ανθυγιεινό.

Β: Ναι αλλά δουλεύει.

Α: *(Κοιτώντας τριγύρω και κροταλίζοντας τις αλυσίδες που κρέμονται στο τοίχο)*
Φαντάσου να μη δούλευε.

Β: *(Πίνει μια γουλιά)* Τι είσαι εσύ;

Α: Πείραμα είπαμε.

Β: Όχι, όχι. Τι είσαι. Μέσα μέσα.

(Ο Λου την κοιτά απορημένος).

Β: Είσαι ένας. Ένας και μόνος. Μόνος και έρμος. Σήμερα είσαι αύριο δεν είσαι. Δεν έχεις δύναμη, δεν έχεις μέλλον, είσαι ένα φύλλο στον αέρα που πάει όπου του λένε.

Α: Αν αυτό είναι life coaching, δεν ξεκινάς καλά. Δεν θα με αντρειώσεις;

Β: Μόνο σου;

Α: Εγώ είμαι τώρα εδώ.

Β: Θα ήταν χάσιμο χρόνου.

Α: Δεν φτάνω λες ε;

B: Μόνο αν κάνεις λίγα ακόμα squats.

A: Σταμάτησα στα 10.

B: Έχεις φυλακή μέσα σου. Από το μπλε φως.

A: Ακούγεσαι σαν μέντιουμ. Θα έλεγα να μην πιείς άλλο. Θα κάναμε φυσική είπες.

B: Μα κάνουμε. Σου μιλάω για τον ήλιο σου.

A: Αστρολόγος τελικά;

B: Πάρε λίγο γάλα, θα σου πω ένα παραμύθι. (Σαν να λέει παραμύθι) Κάπου σε ένα κάστρο μέσα στην Δημοκρατία σας υπάρχει ένας τερααααστιος ήλιος. Αυτός ο ήλιος είναι απαραίτητος για όλους, πολύτιμος, και μόνο αν λούζεσαι στο φως του μπορείς ζήσεις. Αυτόν τον ήλιο τον έχουν βάλει μέσα στο κάστρο οι φίλοι του Δημοκράτη και οι ίδιοι φροντίζουν να λούζονται καθημερινά, όμως εσύ και οι όμοιοί σου δεν έχετε πρόσβαση στο φως του. Αυτοί ελέγχουν την ροή και τα κανάλια διοχέτευσής του. Συνήθως το παρακάνουν και γίνονται φλαμπέ αλλά αν μη τι άλλο δεν ζουν στο σκοτάδι. Όποτε θέλουν σε αποκόπτουν και όποτε θέλουν σου δίνουν λίγο. Όσο πιο ανώμαλα λειτουργεί αυτή η αποκοπή και διοχέτευση, τόσο πιο αγχωμένοι είναι όλοι όσοι δεν έχουν ήλιο και ενώ οι περισσότεροι ξέρετε πού να πάτε, τριγυρνάτε αποπροσανατολισμένοι. Περνάτε τις ζωές σας ψάχνοντας λίγο φως και δεν προλαβαίνετε να ζήσετε τίποτα άλλο.

A: Δεν καταλαβαίνω. Ο ήλιος είναι η αγάπη;

B: Περίπου.

A: Οι πόντοι της Δημοκρατίας;

B: Όλα αυτά είναι ένα.

A: Τα παλιά χρήματα;

B: Ο ήλιος είναι τα πάντα. Αφού είσαι λουλούδι είπαμε.

A: Ε άρα πρέπει να βρω τον ήλιο, να με φωτίσει;

B: Όσο καιρό διοικούσα με τον Βασίλ...εε τον Δημοκράτη τέλος πάντων, συνέχεια ψάχνατε τον ήλιο. Είχατε λυσάξει μιλάμε. Τώρα όμως το ξεχάσατε τελείως.

A: Πώς γίνεται αυτό;

B: Γιατί έχετε όλοι λίγη παροχή σε ψεύτικο μπλε φως, το οποίο είναι τέλειο για να επιζείτε χωρίς να ξέρετε ότι υπάρχει και το κόκκινο φως του ήλιου. Το μπλε

φως σας ζαλίζει, αλλάζει τον εγκέφαλό σας και είστε πιο πειθήνιοι. Μπαίνει μέσα σας και σας τυλίγει και έτσι φτιάχνει μια φυλακή για τον καθένα. Δεν μπορείτε να δείτε ο ένας τον άλλον, δεν νιώθετε ο ένας τον άλλον και ψάχνετε τυφλά κάτι που δεν ξέρετε τι είναι.

A: Κι αυτό που άκουσα χθες βράδυ;

B: Καμία σχέση αυτό. *(Σιωπή)* Μέσα στο γάλα έχει κόκκινο φως. Γι αυτό σου αρέσει. Είναι ένα κομμάτι σου.

A: Ναι αλλά την μπόμπα, πού θα την βάλω;

(Ακούν μια φωνή.)

A: Οι φωνές!

B: Όχι δεν είναι αυτοί ακόμα.

(Μπαίνει ο Αετός κλαίγοντας)

A: Βοήθεια, βοήθεια!

B: Και πολύ άντεξες εσύ.

A: Διώξ τον Βασίλισσα, διώξ τον!

A: Βοήθεια, έχω χαθεί. Δεν μπορώ να βγω με τίποτα.

A: Τι ήθελες και μπήκες; Διώξ τον είπα, εσύ είσαι δικιά μου!

A: Μα πρέπει πάλι να πετάξω.

A: Φύγε σκουλήκι της Δημοκρατίας! Εμείς είμαστε αδίστακτοι.

B: Σταμάτα ανατρίχιασα.

(Τα πλάσματα με τα VR σκουντιούνται. Ψιθυριστά.)

AN: Shit, ο Otis.

ΑΠ: Διπλός πράκτορ; Ενισχύσεις;

AN: Sick.

A: Πες μου πού είναι;

A: Διώξ τον σου λέω, διώξ τον. Εγώ θα σκοτώσω τον Δημοκράτη μου το υποσχέθηκες.

(Ο Αετός φωνάζει σοκαρισμένος)

AN: *(ψιθυριστά)* I knew it. Μπαίνουμε τώρα;

ΑΠ: Ανάπαυλα. Αναμονή. Ανάσα. Άντεξε λίγο ακόμα.

ΑΝ: Ok Big boss.

Α: Τι πράγμα;;; Θα δολοφονήσετε τον Δημοκράτη;

Β: Ναι σοκαρίστηκες εσύ, δεν το περίμενες αυτό καθόλου.

Α: Να σου πω ούτε που με νοιάζει. Και να τον φάτε αυτόν, θα ρθει ο επόμενος. Εγώ όμως πρέπει να βγάλω το πλαστικό; Δεν έχω καθόλου χρόνο.

Β: Καλέ να σου βγάλουν το πλαστικό θες;

Α: Ε ναι.

Β: Και δεν το λες τόση ώρα!

Α: Πώς δεν το λέω; Από την αρχή αυτό λέω. Πες μου, πες μου, πού να πάω.

Β: Το πλαστικό δεν βγαίνει.

Α: Τι εννοείς;

Β: Ε δεν στο είπα και με γρίφο. Δεν βγαί-νει. Δεν βγαίνει. Θα μείνεις έτσι για πάντα.

Α: Σιάσε!

Β: Σιάσω δεν σιάσω, δεν θα ξαναπετάξεις.

Α: Σιάσε! Θα σε σκοτώσω!

(Πέρφτει πάνω της να την πνίξει. Ο Λου μπαίνει στη μέση και τον πετάει μακριά. Το χτυπάει δυνατά, περισσότερο από όσο χρειάζεται. Η Βασίλισσα τρέχει να τους χωρίσει.)

Α: Άσε με! Με αυτόν θα ξεκινήσω.

Β: Όχι μη. Άστον! Τον χρειαζόμαστε!

Α: Τον χρειαζόμαστε; Άστον; Νόμιζα ότι ήμουν ο μοναδικός.

Β: Είσαι μοναδικός!

Α: Ότι εγώ θα σκοτώσω τον Δημοκράτη!

Β: Δεν σου είπα ποτέ ότι θα τον σκοτώσεις εσύ!

Α: Δεν είπες;;; *(Πολύ νευριασμένος με μία γροθιά σπάει τη μύτη του Αετού, που πέφτει κάτω ουρλιάζοντας και κλαίγοντας)*

Α: Όχι τη μύτη!

(Ο Λου απομακρύνεται. Η Βασίλισσα τρέχει, σηκώνει τον Αετό που κλαίει και του δίνει γάλα.)

A: *(μόνος του)* Μου είπες ότι εγώ θα τον σκοτώσω.

A: *(συντετριμμένος)* Ήταν πανάκριβη, δεν το πιστεύω.

B: *(στον Αετό)* Πιες λίγο, θα σε βοηθήσει. *(Ο Αετός πίνει λίγο. Κλαίει βουβά).*

A: Φώναξε μου έναν γιατρό. Αιμορραγώ.

B: Γιατρό; Ποιο γιατρό; *(τον μιμείται)* Ποιος λέει «γιατρός» πια.

A: Έναν πλαστικό.

B: Α έτσι να λες ο πλαστικός. *(γελάει)* Γιατροί δεν υπάρχουν πια, το ξέχασες; Τους κατήγγειλε η Δημοκρατία μόλις βρήκε τα μέσα να μην αρρωσταίνουν οι φίλοι της. *(Του δίνει να πει).* Δεν θα ξαναπετάξεις. Πιες, πιες *(ο Αετός πίνει κι άλλο).* Δεν θα ξαναπετάξεις ποτέ.

A: *(τρεκλίζοντας)* Μην το λες αυτό.

B: Δεν στο είπαν όταν σε γέμιζαν πλαστικό;

(Ο Αετός κουνάει το κεφάλι αρνητικά.)

A: Δεν ρώτησα. Ποτέ δεν ρωτάω. Δεν με νοιάζει απλά θέλω να είμαι ο καλύτερος.

A: Τι ναρκισσιμός Θεέ μου.

A: Μα δεν έχω χρόνο. Αν χάσω χρόνο ψάχνοντας και ρωτώντας, οι αντίζηλοι μου θα με προσπεράσουν. Αυτοί δεν θα χάσουν χρόνο και εγώ θα κοιτάω την πλάτη τους. Και μετά...

A: Και μετά τι;

A: Και μετά δεν θα είμαι πια VIP. Δεν θα καθρεφίζεται πάνω μου η Δημοκρατία και αν στο κορμί μου δεν βλέπουν τους εαυτούς τους, τον κόσμο που έφτιαξαν, πώς θα είμαι φίλος; Προσπάθησα πολύ να γίνω κάποιος. Πάρα πολύ. Δεν θα τα χάσω όλα τώρα για μια αφαιρεση πλαστικού.

B: Την εγχείρηση ξέχνα την. Ποιος θα σε αναλάβει. Είσαι γέρος.

A: Τι είπες ότι είμαι;

B: Γέρος, παλιόγερος, ραμολιμένο. Μια αναισθησία ακόμα και πάπαλα. Πιες.

(Ο Αετός πίνει). Δεν ξέρεις την ηλικία σου;

A: Την ξέρω. (Πίνει) Απλά δεν την πιστεύω.

B: Πιες. (Πίνει) Τώρα την πιστεύεις;

A: Και πώς θα ζήσω γέρος;

B: Α δεν θα ζήσεις. Θα πεθάνεις. Θα σε σκοτώσουν δηλαδή. Πάνω στην Δημοκρατία δεν υπάρχουν γέροι, δεν το έχεις παρατηρήσει; Εκτός αν...

A: Εκτός τι;

B: Να εδώ. Μείνε μαζί μου. Εδώ υπάρχουν και άλλοι ηλικιωμένοι που δεν σκότωσε το καθεστώς σας.

A: Τι; Ιου. Δεν θέλω. Δεν θέλω καθόλου. Εδώ με εσάς τους τιποτένιους. Θα κάνω εμετό.

B: Μείνε μαζί μου. Εγώ θα σου δίνω γάλα και εσύ θα με βοηθήσεις να σκοτώσουμε τον Δημοκράτη.

A: Τι λες; Αποκλείεται, δεν θα γίνω τρομοκράτης στα γεράματα. Εγώ ήμουν πάντα με το καθεστώς. Πρέπει να ζήσω στη Δημοκρατία. Εγώ εκεί πάνω είμαι κάποιος. Φεύγω.

B: Και για πόσο θα μείνεις εκεί πάνω; Σε λίγο θα σε σκοτώσουν σου λέω.

A: Μα εγώ έχω ένα όνομα.

B: Θα ξεχαστεί όπως τόσων άλλων.

A: Εγώ έχω διασυνδέσεις.

B: Περιμένουν να σε διαλύσουν τώρα που θα είσαι αδύναμος.

A: Μα έχω δύναμη.

B: Πλαστικό έχεις, μην μπερδεύεσαι.

A: Έχω ανθρώπους που εκβιάζω αν θες να ξέρεις.

B: Καλά έχεις δίκιο. Εσύ μεσουρανείς εκεί πάνω, πού να αφήσεις τέτοιο Παράδεισο.

A: Ανόητη αλκοολική δεν καταλαβαίνεις. Αυτή είναι η ουσία της ζωής. Να ξέρεις τόσα για τους άλλους ώστε να τους κρατάς υποχείριους. Να σε φοβούνται, να παίρνεις ό,τι θέλεις και μόλις τους δεις ευάλωτους να τους διαλύεις. Αυτή είναι η πραγματική ηδονή της ζωής.

B: Μήπως έπρεπε να αφήσω τον Λου να σου βγάλει και τα πούπουλα;

A: Με ζηλεύεις. Με μισείς επειδή είμαι επιτυχημένος, όμορφος, δυνατός...

B: Είσαι δυνατός λες; Σίγουρα είσαι αδίστακτος. Ίσως δεν αξίζει να σε έχω κοντά μου. Θα θέλεις όλα να τα ελέγχεις και όλα να σε ελέγχουν, αφού θα πρέπει να τα ελέγχεις. Το ίδιο θα να κάνεις και σε εμένα. ΟΚ, ναι. Φύγε.

A: Βέβαια, έχει καταντήσει κάπως κουραστικό όλο αυτό, δεν διαφωνώ.

B: Δεν ηρεμείς ποτέ, δεν απολαμβάνεις τίποτα. Δεν έχεις θέση μακριά από την καταπίεση.

A: Μου άρεσε βέβαια λίγο και αυτό το γάλα...

B: Είσαι ανασφαλής, θα προσπαθείς να με εκβιάσεις. Ναι, είσαι μια μινιατούρα του καθεστώτος. Φύγε.

A: Αφού επιμένεις θα μείνω. Αλλά δεν είμαι βλάκας να σε εμπιστευτώ.

B: Γιατί να σε κρατήσω;

A: (στον εαυτό του) Μην τον κρατήσεις, μην τον κρατήσεις. Εγώ θα σκοτώσω τον Δημοκράτη.

A: Θα μπορούσες να με χρησιμοποιήσεις σαν αναλώσιμο. Ούτως ή άλλως είμαι ένα εργαλείο επιβίωσης. Τι εδώ τι εκεί. Είμαι χρήσιμο κουφάρι.

B: Άρα θα με βοηθήσεις να πάρω πάλι την εξουσία;

A: Δεν μου δίνεις λίγο γάλα πρώτα να ξεχάσω ότι γερνάω;

B: Άντε να σου δώσω. (του γεμίζει το ποτήρι, το πίνει)

A: Να ξεχάσω ότι δεν θα θυμούνται το όνομά μου.

B: Άντε πιες. (του ξαναγεμίζει το ποτήρι, το πίνει)

A: Να ξεχάσω ότι οι διασυνδέσεις μου με πούλησαν.

B: Να ξεχάσεις. (του ξαναγεμίζει το ποτήρι, το πίνει)

A: Να ξεχάσω ότι μου έσπασε την πανάκριβη μύτη μου αυτό το γελοίο πλάσμα που θα ζήσω και μαζί του μέσα στην τρύπα.

B: Ε δεν έχω τόσο γάλα. Τι είμαι; Αγελάδα;

A: Δεν έχω θέση στον κανονικό κόσμο. Θα ήθελα να πιω λίγο ακόμα.

B: Άντε πιες να δω τι θα καταλάβεις. *(του ξαναγεμίζει το ποτήρι, το πίνει)* Θα τον φάμε τον Δημοκράτη; Λέγε.

A: Αχ, να τον φάμε, να τον φάμε, τι με νοιάζει, αφού είμαι γέρος και άθλιος...

B: Θάνατος στον Βασιλιά!

A: Ποιον Βασιλιά;

B: Α ναι, με συγχωρείτε! Θάνατος στον Δημοκράτη!

Λ και Α και Β μαζί: Θάνατος στον Δημοκράτη!

ANT: Code red.

ΑΠ: Έφοδος! Του ρου του του του!

(Τα πλάσματα με τα VR μπαίνουν στη σκηνή προβολώντας. Οι τρεις τρομάζουν και τρέχουν να κρυφτούν. Τους προλαβαίνουν. Δένουν τον Λου και τον Ότις γρήγορα και αποτελεσματικά. Τους βάζουν κουκούλες. Η Βασίλισσα προσπαθεί να βρει έξοδο, τρέχει γύρω-γύρω.)

ANT: Bitch! Θα το πληρώσεις.

ΑΠ: Για την Δημοκρατία!

ANT: Fucking Democracy! Για το luxury!

ΑΠ: Για τη σημαία!

ANT: Για το ice!

ΑΠ: Για τους προγόνους!

ANT: Για τα guns!

ΑΠ: Για το μέλλον των παιδιών μας!

ANT: Για τις bitches.

B: Bitches.... Άμα έχεις στόχους...

ΑΠ: Για τον ένδοξο παρελθόν!

B: Ναι αλλά αποφασίστε κάποια στιγμή για τι από όλα!

ΑΠ: Άντερ συνέλαβε την αμέσως. Θα πάρεις ότι σου αξίζει γύναιο.

(Την κωνηγούν. Την πιάνουν)

ΑΝΤ: Πούστη μου γαμώ κράτα την βρόμα. *(Κατεβάζει το παντελόνι του)*

ΑΠ: Καν την πάλι γυναίκα το φεμινιστικό παλιοθήλυκο.

ΑΝΤ: Ξάπλωσε babe ξάπλωσε.

(Η Βασίλισσα ουρλιάζει. Τα δύο πλάσματα εντελώς ξαφνικά μένουν ακίνητα λες και βρίσκονται ξαφνικά σε άλλο κόσμο και η Βασίλισσα φεύγει από τη λαβή τους.)

B: Τι πάθανε;

(Ο Ότις μουγκρίζει. Η Βασίλισσα πλησιάζει του βγάζει την κουκούλα.)

A: Έπιασαν σήμα. Στα VR. Θα χαζέψουν video για λίγη ώρα.

ΑΠ: Τι χαριτωμένο σκυλάκι.

B: Τι να κάνω; Πού να πάω;

A: Δεν κάθεται να σε βιάσουν λίγο;

B: Τι λες ρε μαλάκα.

A: *(πνιχτά από την κουκούλα)* Όχι, όχι Βασίλισσα μου. Εγώ είμαι ο ιππότης σου!

A: Κάτσε λίγο το χεις ανάγκη, τόσο καιρό κρυμμένη εδώ μέσα. Σου χει λείψει.

B: Τι; Να με βιάζουν;

A: Το σεξ φυσικά. Τα νεύρα σου είναι κουρέλια. Φαίνεται στο μάτι σου έλλειψη.

B: Αυτό δεν είναι σεξ.

A: Είναι όμως ότι πιο κοντά σε σεξ μπορείς να κάνεις αυτή τη στιγμή. Έτσι κι αλλιώς δεν διαφέρει και τόσο αν το σκεφτείς.

B: Θεες να σε βιάσουν εσένα τότε;

A: Α δεν θα είχα πρόβλημα. Το έχω κάνει πολλές φορές, είναι μέρος του να είσαι ελίτ. Πώς κάνεις έτσι; Σε είχα για πιο kinky με τόσες αλυσίδες εδώ μέσα.

(Γα δυο πλάσματα ξυπνούν.)

B: Βοήθεια!

ΑΠ: Βρόμα!

ΑΝΤ: Πού είμαι, μαν; Α ναι στο κοιό. Κοιό θα έχουμε big boss;

ΑΠ: Τι; 'Ο,τι θες ναι. Μετά.

ΑΝΤ: Τι μετά; Και πώς θα λειτουργήσω; Χωρίς; Αφού I can't ...

ΑΠ: Τι; Ούτε λίγο; Μικρή ελάχιστη έπαρση σημαίας; Ίσα να γράψει στην αναφορά ότι το κάναμε;

ΑΝΤ: Είσαι loco bro; Χωρίς κοιό; Έχω δει από το πρωί 54 τόντες στο VR. Δεν παίζει.

ΑΝΤ: Μη μου λες δεν παίζει εμένα! Να παίζει! Παίξε το τώρα!

ΑΝΤ: Κάντο εσύ.

ΑΠ: Σου λέω να την συλλάβεις και να συλλάβει αμέσως!

ΑΝΤ: Ναι επειδή ούτε εσύ μπορείς.

ΑΠ: Τι; Και βέβαια μπορώ.

ΑΝΤ: Εγώ δεν σε έχω δει ποτέ...Και όλοι στο τάγμα λένε ότι είσαι τζούφιος.

ΑΠ: Δεν είμαι τζούφιος!

ΑΝΤ: Αφού δεν κάνεις παιδιά.

ΑΠ: Αφού κανείς δεν κάνει παιδιά.

ΑΝΤ: Ναι αλλά δεν κλαίμε κάθε βράδυ γι αυτό.

ΑΠ: Κλαίω εγώ; Εγώ κλαίω;

ΑΝΤ: Σαν πουτάνα.

ANT: Δεν είμαι πουτάνα. Αυτή είναι πουτάνα! Έλα καλό μου Άντερ, έλα να τελειώνουμε. Έλα θα σου πάρω Rolex.

ANT: Rolex; Δεν θέλω Rolex. Θέλω jet.

ΑΠ: Jet;

ANT: Πάρε ένα από το τάγμα σιγά.

ΑΠ: Θα παραγγείλω ένα. Άντε τελείωνε.

ANT: Πού είναι αυτή; Έλα babe. Έλα εδώ γερο babe. Έλα που δεν θες.

ΑΠ: Είναι καθήκον σου, Άντερ. Τράβα.

ΑΠ: Αναγκαστικά θα τραβήξω. Τι σάπια είναι αυτή;

(Κυνηγιούνται πάνω στην σκηνή. Την πιάνουν, την ξαπλώνουν, εκείνη ουρλιάζει. Ο Άντερντογκ πέφτει πάνω της και της σηκώνει τον ζουρλομαδύα. Εκείνη ουρλιάζει και τα δυο πλάσματα λιποθυμάνε πάνω της, πιάνοντας σήμα).

A: Με τον βοριά πιάνει σήμα.

B: Τι θα κάνω Θεέ μου;

A: Να πληρώσεις το internet.

B: Το internet. Τον διακόπτη! Τον διακόπτη! Πάτησέ τον! *(προσπαθεί να πετάξει από πάνω της τα πλάσματα)*

A: Πού;

B: Δεν θυμάμαι! Στον τοίχο!

A: Δεν μπορώ! Είμαι δεμένος!

B: Σούρσου ρε μαλάκα!

A: *(μέσα από την κουκούλα πνιχτά)* Θα πάω εγώ Πριγκιπέσσα μου! Εγώ θα σε σώσω.

B: Βασίλισσα είπαμε, γαμώ. ΚωλοΑετέ βρες τον διακόπτη.

A: Είπαμε εγώ θα τον σκοτώσω!

(Ο Ότις σέρνεται σιγά μέσα στην σπηλιά βαριεστημένα. Ο Λου κοπανιέται δεμένος στα τυφλά.)

B: Δες κατάσταση.

(Η Βασίλισσα καταφέρνει να πετάξει τον έναν από πάνω της. Τα δύο πλάσματα ξυπνάνε και τρέχουν πίσω της. Η Βασίλισσα τρέχει πίσω από την βιβλιοθήκη, η οποία γκρεμίζεται πάνω στο κεφάλι της)

B: Γαμώ τον Θεό μου.

(Ο Ότις έχει συρθεί βαριεστημένα πίσω από ένα κουτί με άδεια μπουκάλια.)

A: Έχει έναν διακόπτη εδώ.

B: ΠΑΤΑ ΤΟ!

A: ΟΧΙ ΕΓΩ ΘΑ ΤΟ ΠΑΤΗΣΩ.

(Ο Λου πέφτει στα τυφλά πάνω στον Ότις. Χτυπιούνται και πάνω στο ξύλο τυχαία κάποιος πατάει τον διακόπτη. Η σπηλιά φωτίζεται με ηλεκτρικό φως. Ακούγονται ηλεκτρονικοί θόρυβοι. Ανοίγουν οθόνες. Ανοίγει ένας φούρνος. Περνάει μια σκούπα ρομπότ. Τα δύο πλάσματα ξεχνάνε την Βασίλισσα και μένουν άναυδα με ό,τι βλέπουν στο VR).

B: Δόξα σοι.

A: Καλά γιατί δεν άναβες το φως τόση ώρα; *(Η Βασίλισσα λύνει τον Αετό και τον Λου).*

B: Γιατί με το φως, ανοίγει και το Wi-fi. Βοήθησέ με. *(Πάνε τα δύο πλάσματα στον τοίχο και τους φοράνε τις αλυσίδες)*

A: Ε και;

B: Τώρα θα μας εντοπίσουν.

A: Ποιοι;

B: Ποιοι λες!

(Σιωπή. Ο Αετός καταλαβαίνει. Τρομάζει. Ψάχνει διαφυγή).

A: Τα-τα-τα τάγματα;

B: Λογικά ο Βασιλιάς ο ίδιος.

A: Ποιος;

B: Έλεος! Ο «Δημοκράτης»!

A: Όχι! Όχιοχιοχιχι. Τελειώσαμε! Τελειώσαμε! *(Πιάνει τον Λου και τον ταράζει)*
Ρε κατάλαβες; Έρχεται η Δημοκρατία. Έρχονται τα τάγματα.

*(Η Βασίλισσα ψάχνει κάτι στα VR των πλασμάτων και τους δίνει γάλα να πιουν.
Πίνουν πρόθυμα.)*

B: Αν τους αλλάξω αυτό... *(Τινάζονται από το ρεύμα)*

AN: Fuck!

ΑΠ: Βαγγελίστρα μου.

*(Η Βασίλισσα τους βγάζει τα VR. Τα δύο παρόμοια πλάσματα χτυπιούνται στους
τοίχους για να τα λύσει. Δίνει τα κράνη στον Λου.)*

Λ: Ξέρεις πως το GPS δεν σβήνει ποτέ, πουθενά, σε κανέναν.

.....

*(Μπαίνει ένας επιβλητικός άντρας, φορώντας μια τεχνολογική πανοπλία.. Ο Λού
τσιρίζει και κρύβεται πίσω από τον Αετό. Ο Αετός κρύβεται κάτω από τα πούπουλά
του. Ο Απντογκ/ Αντερντογκ κάνουν ότι είναι νεκροί στις αλυσίδες. Η Βασίλισσα και ο
Δημοκράτης πλησιάζονται. Κοιτιούνται. Αγκαλιάζονται και φιλιούνται.)*

A: Τς τς. Λυσσάρα.

Σκηνή 5^η (Τραγούδι) - Το Τανγκό τον Ντογκς

Χορεύεται σε ρυθμούς τανγκό από τα δύο Ντογκς

Μήπως παρήγγειλε κάποιος μια Δημοκρατία;

Μας καλούν όπου υπάρχει συμφορά

Και συμφορά είναι ο λαός να αποφασίζει

Μας καλούν όπου υπάρχει διαφθορά

Εύκρατο κλίμα όπου το είδος μας ανθίζει

Μας ονομάζουνε τραμπούκους και φρικιά
Κι άλλοι μας λένε διεφθαρμένους παρανόμους
Μα εμείς ελέγχουμε την κάθε γειτονιά
Τον κάθε δίαυλο, τα σπίτια και τους δρόμους

Κι αν προσποιείστε ότι δρούμε στα κρυφά
Είναι που ξέρετε από άγιες συμμαχίες
Του αδηφάγου σας Θεού εμείς παιδιά
Του κεφαλαίου σας τα πιο πιστά σκυλιά

Ας τους να λένε όλα αυτά τα θλιβερά
Αφού η εξουσία μας δεν γράφεται με νόμους
Ας τους να λένε για μαφιόζους και θεριά
Το καθεστώς αυτό γεννιέται σ' υπονόμους

Βρόμικη φάλαγγα κρυμμένη στη σκιά
Χτίζει αδιάκοπα μαύρες ταξιαρχίες
Μια γενιά με αιμοβόρικη καρδιά
Μια γενιά χωρίς γονείς, χωρίς αξίες

Κι αν προσποιείστε ότι δρούμε στα κρυφά
Είναι που ξέρετε από άγιες συμμαχίες
Του αδηφάγου σας Θεού εμείς παιδιά
Του κεφαλαίου σας τα πιο πιστά σκυλιά

Του κεφαλαίου σας τα πιο πιστά.....

(Το τραγούδι διακόπτεται από δυνατές τρομαγμένες φωνές)

ANT: What's going on?

ΑΠ: Ποιος; Ποιος Ποιοι; Αναφερθείτε!

ANT: Δεν αναφέρονται πουθενά.

Σκηνή 6η

Βρίσκονται όλοι στις θέσεις που ήταν στο τέλος της σκηνής 4

Δ: Μου έλειψες πολύ.

Β: Δεν μπορώ να πω το ίδιο.

Δ: Δειλή. Το βλέπω στα μάτια σου.

Β: Εσύ πάντα βλέπεις μόνο αυτά που θες.

Δ: Μην ξεκινάς.

Β: Μην ξεκινήσω τι;

Δ: Ξέρεις... Τις σοφίες... Τις υστερίες....

Β: Τις υστερίες.

Δ: Τις υστερίες βέβαια. «Θα σε σκοτώσω, θα σε διαλύσω», ξέρεις τα γνωστά.

Αυτά που λες και σε αυτούς εδώ τους κακομοίρηδες. *(Κάνει ένα γύρω κοιτώντας τα πλάσματα)* Πολύ κακή σοδιά.

Β: Μόνο τέτοιους έχεις πια.

Δ: Το ξέρω, έχει γίνει μεγάλη πρόοδος πάνω. Τους σπάνε το ηθικό ήδη από τη μήτρα. Μα χάνεις τον χρόνο σου μαζί τους στα αλήθεια;

B: Και τί να κάνω;

Δ: Χμ έχω μια ιδέα.

B: Να την ακούσω.

Δ: Έτσι; Χωρίς αντάλλαγμα;

B: Ξέρεις τον κανόνα.

Δ: Δεν υπακούω εγώ σε κανόνες, το ξέρεις αυτό. Εγώ τους γράφω μόνο.

B: Δεν γίνεται αλλιώς.

Δ: Για μένα θα γίνει.

B: Το πιο αγαπημένο μου πράγμα στον κόσμο είναι να μου ζητάς γάλα και να μην στο δίνω.

Δ: Σαδίστρια.

B: Βγάλε την σκούφια σου και βάρα με. Ή βγάλε τη πανοπλία σου και πιες.

Δ: Σκληρή.

B: Εσύ διαλέγεις. Πώς και μόνος;

Δ: Δεν χρειάζομαι κανέναν. Είμαι πλήρως εξοπλισμένος.

B: Πλήρως αποκομμένος.

Δ: *(Βλέπει τον πίνακα)* Ακόμα τους τα μαθαίνεις αυτά; Σου έχω πει χίλιες φορές πως έχω διαλύσει το σύστημα εκπαίδευσης. Στο σχολείο μαθαίνουν μόνο δημοκρατικές αρχές, δεν πρόκειται να καταλάβουν ποτέ τι λες όσο παραμύθι και αν το κάνεις. Συγγνώμη αυτός είναι ο Ότις; Βλέπω καλά;

A: Μεγαλειότατε, στις διαταγές σας.

Δ: Πρέπει να έχεις πέσει πολύ χαμηλά αν προσπαθείς να εκπαιδεύσεις τον Ότις να κάνει πραξικόπημα.

Α: Έτσι είναι άρχοντα. Έχει πέσει. Στα τάρταρα.

Δ: Να και τα σκυλάκια που μου χάρισαν οι εταίροι μου. Μα και εσείς για πραξικόπημα ρε παιδιά;

ΑΠ: Ποτέ! Έφοδος κατοδρομική!

ΑΝΤ: Ανοιξαμε το Wi-fi big boss.

Α: (ήσυχα) Εγώ το άνοιξα.

Δ: Μπράβο μπράβο σας παιδιά. Θα ανταμειφθείτε. Ηθικόν;

ΑΠ/ΑΝΤ (μαζί): Ακμαιότατο / Noice.

Δ: Κοίτα τα ξέρουν και αγγλικά. Πολύ έξυπνα.

Β: Εσύ τους τα μαθαίνεις;

Δ: Τα υποχειριά μου.

Β: Και γιατί αυτό;

Δ: Ε μπορεί να χρειαστεί να τα ξαναπουλήσω σε κάποιον. Καλό είναι να ξέρουν και άλλες γλώσσες.

Β: Δεν φοβάσαι μην σου επιτεθούν ποτέ;

Δ: (γελώντας) Έχεις μείνει πολύ καιρό κλεισμένη εδώ μέσα και έχεις ξεχάσει πως λειτουργεί ο κόσμος. Εγώ τους διατάζω και αυτά υπακούν. Αν δεν υπακούν...

Β: Τα σιοτώνεις.

Δ: Όχι βέβαια. Αυτό θα ήταν βαρετό. Τα βασανίζω, τα τρομοκρατώ, τα εξευτελίζω. Τους δίνω ελπίδες και τους τις παίρνω. Τους τάζω ευτυχία και έπειτα συνθλίβω ότι μπορεί να δώσει νόημα στην ... ας το πούμε ζωή τους. Αχ αυτό ήταν κάποτε διασκέδαση. Τα μάτια τους όταν καταλάβαιναν πως τα κορόιδεψα ήταν σκέτη ηδονή. Συνήθως αυτοκτονούν μόνα τους.

B: Ήταν ηδονή; Τώρα δεν είναι;

Δ: Ναι, σχετικά με αυτό....

B: Μη μου πεις πως έγινε ανθρωπιστής τώρα στα γεράματα, δεν θα σε πιστέψω.

Δ: Τι ανθρωπιστής και βλακείες. Κατ'αρχάς δεν είναι άνθρωποι. Τα βλέπεις για ανθρώπους;

B: Έχουν πάρει μια περίεργη τροπή τις τελευταίες δεκαετίες, δε λέω...

Δ: Τι περίεργη τροπή τώρα και ευγένειες. Αυτά είναι σκέτη παραφύση. Δες, δεσ πως έχουν καταντήσει τα σώματά τους. Δες αηδία. Δες εδώ ο άλλος πλαστικό, δεσ πούπουλο. Καλά για αυτό εκεί το άσπρο δεν μιλάω καν...

B: Μα αυτό εσύ το έκανες έτσι.

Δ: Καλά και τους Λετούς εγώ τους έκανα.

B: Πειράματα;

Δ: Όχι συνηθισμένες business. Είχα έναν εταίρο με περίσσευμα πούπουλα από τον Καύκασο. Ε βάλαμε τα υποχείρια των media να εμφυτεύσουν πούπουλα πάνω τους και σε ένα-δυο μήνες γεμίσαμε Λετούς. Ξεπούλησε το στοκ αμέσως. Ποιος είναι πείραμα; Είπες πείραμα;

B: Ναι. Έχω έναν εκεί. Λουλούδι. *(δείχνει τον Λου)*

Δ: Τι; Α ναι. Τι πλάκα που είχαν αυτά.

B: Ναι ειδικά όταν τα έκανες αποκαΐδια.

Δ: Πάντα κολλάς στο αρνητικό. Τα περισσότερα τα έκανα ποτ πουρί για το δωμάτιο μας και μυρίζει υπέροχα.

B: Αδιανόητο σπλάτερ.

Δ: (αυταρχικά στον Λου) Εσύ εκεί. Πώς σε λένε;

Λ: Λου.

Δ: Λου. Μάλιστα. Ο τρομοκράτης Λου.

Λ: Δεν είμαι τρομοκράτης.

Δ: Και τι γυρεύεις εδώ κάτω υποπλάσμα; Επάνω έχω τις εβδομαδιαίες εκλογές του πολιτεύματος. Δεν σε ενδιαφέρει τι θα γίνει ο τόπος σου; Δεν είσαι ενεργός πολίτης;

Λ: Είμαι!

B: Τι τα έβαλες να ψηφίσουν τώρα;

Δ: Λέω απόψε να διαλέξουν πώς θα σκοτώνουμε όσους κατεβαίνουν στην σπηλιά της Βασίλισσας και βάζουν σε κίνδυνο την Δημοκρατία μας. Δίκαιο Λου, δεν νομίζεις; Ποιος είπε ότι δεν είμαι εγώ υπέρ του να αποφασίζει ο λαός;

B: Τι επιλογές θα δώσεις;

Δ: Βασανιστήρια σε reality show ή βασανιστήρια με virtual reality.

B: Ποικιλία.

Δ: Πράγματι.

B: Θα μπορούσες να τα περάσεις δικαστήριο. Να αποφασίσει ο νόμος.

Δ: Χαμένος χρόνος, αφού εγώ γράφω τους νόμους.

B: Αφού κάνεις ειλογές;

Δ: Κάνουμε φυσικά! Αφού είμαστε Δημοκρατία μην ακούω βλακείες. Απλά όποιος εκλέγεται ή εξαγοράζεται ή απειλείται.

B: Δεν εξαγοράζονται όλοι.

Δ: Ε τότε συκοφαντούνται μέχρι εξοντώσεως... Τι να γίνει. Δεν μπορώ να πάω αντίθετα από το πως γυρίζει η Γη, καλή μου. Ακόμα και τους πλανήτες τους έλκει μια ισχυρότερη μαύρη τρύπα. Αυτά τα φιλολοΐδια θα γλιτώσουν από τους νόμους του σύμπαντος; Κι εμένα κάποτε θα εμφανιστεί κάποιος ανώτερος και θα με καταπιεί. Όμως εγώ είμαι λογικός νους. Δεν ταράσσομαι.

B: Μια μέρα θα σε κατατροπώσουν.

Δ: Ποιοι; Αυτοί; Πώς;

B: Θα τους εκπαιδεύσω. Θα πιούν όλο το γάλα.

Δ: Το γάλα.... Ναι το γάλα... Σχετικά με αυτό. Θέλω να σου κάνω μια πρόταση.

B: Δεν σε ξαναπαντρεύομαι, ξέχνα το. Μια χαρά περνάω με την διατροφή.

Δ: Εντάξει ίσως δεν χρειάζεται να με παντρευτείς – αν και ξέρω πως με θέλεις απελπισμένα – αλλά έλεγα μήπως, μήπως... γυρίσεις μαζί μου στο Βασίλειο.

B: Τι;

Τα πλάσματα στη σειρά το ένα μετά το άλλο: Τι; (x4)

B: Δεν τρελάθηκα ακόμα. Τόσο.

Δ: Πρέπει να γυρίσεις. Σε χρειάζομαι. Γίνονται φοβερά πράγματα πάνω στον κόσμο. Κυρίως γιατί εγώ τα δημιουργώ. Έχεις να δεις πολλά. Τι αίμα, τι τάξη, τι φρίκη, τι οργάνωση. Αχ η οργάνωση. Βασίλισσα μου τα έχω όλα στην εντέλεια, δεν θα κουραστείς για τίποτα. Ο νους μου φρόντισε για τα πάντα. Πια δεν χάνω την παραμικρή λεπτομέρεια. Όλα είναι σε ένα κουμπί. Μπορώ με ένα κλικ να στερήσω όλον τον πλανήτη από νερό και φαΐ. Κι έπειτα με ένα άλλο να

τον καταποντίσω με φωτιά και με χώμα. Μη σου πω για τις αρρώστιες. Έχω μεγαλουργήσει. Ιοί, βακτηρία, μύκητες. Όλα custom made. Με ένα πάτημα μπορώ να ξεχωρίσω τους άντρες από τις γυναίκες και να προσβάλλω με ιλαρά όσες γυναίκες έχουν καστανά μάτια. Όπως εσύ για παράδειγμα. Μπορώ ακόμα να ψάξω και να βρω μέσα στα καστανά μάτια των γυναικών όλες τις εικόνες που πέρασαν ποτέ από μπροστά τους και να στειρώσω όσες παρακολουθούσαν εκείνη την γελοία ρομαντική σειρά που έβλεπες στον μήνα του μέλιτός μας. Μπορώ να διαλέξω όσες είχαν δει συγκεκριμένη σκηνή ή όσες την είχαν παρακολουθήσει για 15 ώρες, 32 λεπτά και 24 δευτερόλεπτα ακριβώς. Μπορώ στο έλυτρο του ιού να φυλακίσω μια τοξίνη που θα μεταμορφώσει κάθε καστανομάτα γυναίκα σε τυφλή μαϊμού. Έπειτα θα τις μαζέψω όλες με ένα άλλο κουμπί και θα τις κλείσω σε έναν ζωολογικό κήπο.

B: Τι εισιτήριο θα βάλεις;

Δ: Αυτό θέλω να το βρούμε μαζί.

B: Δεν καταλαβαίνω εμένα τι με θες; Δεν μπορείς να φτιάξεις κουμπί που να τσακώνεται με την μάνα σου;

Δ: Ω μα πια μάνα μου; Αυτήν την αντικατέστησα με μια motherboard που πήρα από τον προηγούμενο Βασιλιά.

B: Ε!

Δ: Α ναι. Τον προηγούμενο Δημοικράτη ήθελα να πω. *(την βγάζει από την πανοπλία)* Κοίτα την τι φοβερό εργαλείο. Μου δίνει όση ενέργεια χρειάζομαι, όποτε την θέλω και όση θέλω. Είναι δυνατόν ολόκληρος Δημοικράτης να έχω μάνα; Και εσύ κοιτάμ Βασίλισσα να έχεις πεθερά; Θα ήταν μπανάλ.

B: Μάλιστα. Τώρα έβαλες motherboard. Τώρα. Όταν εγώ σε παρακαλούσα να μην πάμε στο χωριό με την μάνα σου ήμουν η κακιά που ήθελα να πάρω τη θέση της. Και τώρα έβαλες motherboard.

Δ: Για εσένα την έβαλα. Για να γυρίσεις.

B: Δεν μου τα λες καλά. Εσύ δεν με φυλάκισες; Δεν με βασάνισες, δεν με αλυσόδεσες, δεν με εγκλώβισες στα τάρταρα της γης; Δεν με τύλιξες με ζουρλομανδύα, δεν μου έκανες ψεύτικη κηδεία στην οποία δεν ήρθε καν κόσμος; Πόσα χρόνια φυτοζωώ εδώ μέσα; Με συκοφάντησες, με έβγαλες ανώμαλη, παραφύση, τρομοκρατίσσα. Και τώρα με θες πίσω;

Δ: Δεν καταλαβαίνεις; Σου λέω γίνονται φοβερά πράγματα πάνω στον κόσμο. Ναι στον κόσμο. Και όταν λέω κόσμο εννοώ σε εμένα. Θυμάσαι τότε που χώρισα τα πλάσματα σε αυτά που θα ζουν με συστίτιο και σε πλάσματα που θα πεθάνουν από την πείνα; Αν θυμάσαι εκεί έχασα λίγο από την ακοή μου. Ήταν λίγο πριν σε εγκλωβίσω στον πυθμένα της γης. Λοιπόν, αυτό συνεχίστηκε όταν συγκέντρωσα όλους τους πόρους του κόσμου σε μια γωνιά και άφησα τα 2/3 να σκοτωθούν μεταξύ τους. Η ακοή μου χειροτέρευσε και άρχισα να βλέπω λιγότερο από το δεξί μου μάτι. Σε έναν από τους Ριγέ εμφύλιους, νομίζω ήταν η Τρίτη Τζικουάζ Εκρού Επανάσταση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μικρών θηλαστικών να μπορούν να επιλέξουν αν θα γεννιούνται ερπετά, πτηνά ή ψάρια, κάποιο ελεεινό υβρίδιο προσπάθησε να με χτυπήσει με το artificial πλοιάμι του. Σοκ. Όχι από το χτύπημα. Αλλά από ότι δεν ένιωσα τίποτα στο δέρμα μου. Μην στα πολυλογώ. Έχω μείνει με 38% όραση, με 12% ακοή, 10% γεύση, 2% όσφρηση και 0,87% αίσθηση στο δέρμα. *(ακούγεται ένας ηλεκτρονικός ήχος και κοιτάει το ρολόι του)* Μόλις πήγε στο 37% η όραση. Καλά είμαι δηλαδή, λειτουργώ. Αλλά δεν νιώθω σχεδόν τίποτα.

B: Κοίτα πάντα χοντρόπετσος ήσουν...

Δ: Όσο πάνε οι αισθήσεις μου καταρρέουν.

B: Μήπως θέλει αλλαγή η motherboard; Να την φουσήξω λίγο;

Δ: Βασίλισσα μου. Ένα είναι το γιατρικό. Δως το μου.

B: Όχι.

A: Δωσ του το Βασίλισσά μας. Δωσ το μπας και μας αφήσει να ζήσουμε.

B: Πρέπει να βγάλει την πανοπλία.

ANT: Δώσ το bitch.

Δ: Πρόσεχε πώς μιλάς σκουπίδι. Να ζήσετε; Εσείς; Εσείς έχετε τελειώσει. Όταν η Βασίλισσα επιστρέφει όλα θα είναι αλλιώς. Θα φτιάξουμε έναν καινούριο κόσμο, χωρίς εσάς. Χωρίς κανέναν σας.

B: Α θα τους σκοτώσουμε αυτούς.

Δ: Ε ναι.

B: Ε ναι τι ρωτάω. Έχεις αφήσει και τίποτα όρθιο;

Δ: Μα δεν καταλαβαίνεις; Δεν τους χρειαζόμαστε πια. Οι, για κάποιες χιλιετίες τους χρειαζόμουν για τις χαμαλοδουλειές μα πλέον έχω όλα τα κουμπιά που χρειάζομαι. Μου τρώνε πάρα πολύ χώρο από τον κόσμο μου, άσε που με τις μεταλλάξεις και τις πλαστικές και τις προσμίξεις, έχουν γίνει πολύ άσχημα και τα φιλοσιχαίνομαι.

B: Ναι και παλιότερα είχες πάει να κάνεις κάτι τέτοια... Θυμάσαι πώς πήγε αυτό.

Δ: Ναι αλλά τότε απέτυχα γιατί είχα λίγα όπλα και αυτά τα σιχαμένα συσπειρώθηκαν όλα μαζί, πωπω πω εμετός μου έρχεται να κάνω και μόνο που το θυμάμαι. Τώρα μπορώ να σκοτώσω πάρα πολλά, είτε με τα κουμπιά μου, είτε να τα βάλω να φαγωθούν μεταξύ τους. Τώρα που είναι τόσο διαφορετικά, τόσο απομονωμένα και πληγωμένα γίνονται πολύ εχθρικά μεταξύ τους, αφού δεν ξέρουν τι τους φταίει.

B: Σε κάποια έχω πει τι τους φταίει.

Δ: Ναι σπουδαίο κατόρθωμα. Λες και μπορούν ποτέ να ξεσπάσουν σε εμένα. Εμένα με φυλάνε σοβαρές τεχνολογίες, όχι αυτές που τους δίνω να παίζουν και να σκοτώνονται.

Β: Ακόμα κι αν δεν μπορούν αυτά, θα μπορέσουν οι απόγονοί τους. Ή οι απόγονοι των απογόνων τους,

Δ: Καλή τους τύχη. Μα ακούς τι λες; Εσύ ξέρεις καλύτερα από όλους πως λειτουργεί αυτό. Εγώ έχω τη γνώση, εγώ έχω το χρήμα. Ακόμα και αν καταφέρουν να με πληγώσουν ποτέ, οι φίλοι μου ξέρουν να διαφεύγουν και πάντα με επαναφέρουν. Μόλις πεθαίνει μια γενιά τα ξεχνάνε όλα και η επόμενη με λατρεύει σαν Θεό. Είναι και κουρασμένα από πολέμους μεταξύ τους, δεν είναι και δύσκολο να τους πεις ένα-δυο παραμύθια και να πείσουν τους εαυτούς τους πως έτσι είναι.. Πάντως ναι θα τα καθαρίσω όλα. Και να σου πω χάρη τους κάνω, έτσι όπως κατάντησαν. Θα αφήσω μόνο τα πιο όμορφα, να έχω να τα θυμάμαι.

Β: Μάλιστα. Κάτσε να το σκεφτώ. *(το υπόλοιπο κείμενο διαβάζεται σαν σε παραλήρημα)* Μάλιστα. Ο Βασιλιάς της λογικής ήρθε να με σώσει. Λογικά! Πώς αλλιώς. Να το σκεφτώ, να το σκεφτώ. Να πεθάνουν αυτοί και να ζήσω εγώ. Ασφαλώς, ασφαλώς. Έτσι είσαι λογικός. Μια λύση είναι αυτή. Ο λογικός εξετάζει πάντα κάθε εκδοχή, κάθε επιλογή, ανήθικη ή ηθική. Και δεν είμαι εγώ λογική; Που οργανώνω, εκπαιδεύω, υφαίνω; Που προσπαθώ, επιζώ και βυζαίνω; Επειδή είμαι γυναίκα; Τι κλισέ, τι κλισέ. Θα πρέπει εγώ να τους σώσω; Με αγάπη να τους φερθώ; Να καταπιεστώ; Θα πρέπει εγώ να ενδιαφερθώ. Τι κι αν πεθάνουν αυτοί εδώ τι κι άλλοι τόσοι; Ένα είναι το λογικό. Με το ένστικτο μου και το μυαλό, θα φροντίσω να επιβιώσω εγώ. Στο κάτω κάτω εγώ θα θυσιαστώ; Αν έξυπνα φερθώ, θα σωθώ. Κι η θέλησή μου κάπου έχει λυγίσει... Σε σπηλιές, σε μπουντρούμια, σε βράχια. Τώρα λέει εγκλωβίζει και σε ιο; Και πως να βγω από εκεί, ποιος θα ρθει να με βρει; Με κύτταρα δεν θυμάμαι να έχω μιλήσει...

Δ: Έλα μαζί μου. Θα είμαστε ευτυχημένοι. Δηλαδή εγώ θα είμαι.

Β: Να σιεφτώ, να σιεφτώ. Χρόνια τώρα επιζητώ, μια ευκαιρία να αναδυθώ. Να επηρεάσω, να διοικώ. Να τα φροντίσω, να τα αγαπώ. Τα καινούρια που θα φτιάξουμε μαζί, αφού αυτά εδώ δεν παίρνουν επιστροφή. Αυτά εδώ τα ανήμπορα. Ανώριμα και ανήμερα. Μα δεν σιέφτεσαι την ντροπή; Τι θα πουν οι φίλοι σου οι ισχυροί; Οι άνθρωποι που διοικούν. Είναι κακό για την εικόνα σου μια Βασίλισσα σαν εμένα. Είναι πασέ, είναι ρουστία, πως να στο πω; Τόσα ανθρωποειδή υπάρχουν με να σε φέρουν σε οργασμό. Κάτι ξέρω για χίλιες φορές το λεπτό...

Δ: Το έκανα κι αυτό.

Β: Α... Το έκανες και αυτό. Και;

Δ: Μέτριο.

Β: Καλά σε έλεγα εγώ ανέραστο. Πώς παντρεύτηκα εγώ τέτοια παγοκιβλώνα. Να το σιεφτώ, να το σιεφτώ. Πάλι να σμιζουμε οι δυο. Μείγμα δεόντως ειρηνητικό. Και πως μου αρέσει να σε τυρρανώ... Να σε μισώ, να σε τσιγκλώ. Ξανά και ξανά και παραξανά . Και φτού και από την αρχή. Πόσες φορές το κάναμε αυτό; Πόσα φτού και φτού και παραφτού;

Δ: Αυτή τη φορά θα είναι αλλιώς. Σκέψου το λογικά.

Β: Ένα κακό συνήθειο έχει πάντα ο λογικός σου νους. Στρέφεται πάντα όπου υπάρχει ορυμαγδός. Ποιον να σκοτώσει, να πατήσει, να λιανίσει. Ποιον να χτυπήσει, να εκμεταλλευτεί, να εγκλωβίσει. Το λένε βία και όχι τόσο λογική. Ίσως βοηθήσω βιαίως η λογική να τερματιστεί.

Δ: Είναι η φύση, η εντροπία. Θα παρακούσεις την φύση σου;

Β: Να πεθάνουν λοιπόν αυτοί και να ζήσω εγώ. Ίσως και όχι τόσο εφιαλτικό. Να ζήσουν δεν μπορούν έτσι κι αλλιώς. Έχουν γίνει άρρωστα από το πολύ το

μπλε το φως. Δέκα ζωές δεν φτάνουν να τα αναστήσω. Σαφώς, σαφώς. Είναι η ώρα να παραιτηθώ.

Δ: Άρα δέχεσαι;

Β: Πάμε λοιπόν. Πώς θα το κάνεις; Θέλω κάτι θεαματικό για το τέλος. Μια πυρηνική σχάση; Έλα το ξέρεις πως αυτό ταιριάζει, μην μου κάνεις τον δύσκολο; Όχι τώρα θα σε πιάσουν οι τσιγγουνιές; Τώρα θα είσαι μετριοπαθής; Ή θα τους αφανίσεις όλους με πυρηνικά, ή εγώ δεν έρχομαι στην επιφάνεια.

Δ: Θα το σκεφτώ. Είναι το πιο ακριβό δώρο που έχω δεν μπορώ να το χρησιμοποιήσω έτσι για ένα καπρίτσιο.

Β: Τώρα σε πιάσαν οι τσιγγουνιές; Τέλος πάντων. Δώσε μου μισό λεπτό να χαιρετήσω τα παιδιά.

(Η Βασίλισσα τριγυρνάει τραγουδώντας ένα νανούρισμα και δίνοντας γάλα στα πλάσματα. Τα χαϊδεύει και τα αγκαλιάζει σαν να τα βάζει για ύπνο και εκείνα πέφτουν να κοιμηθούν)

Β: *(ψιθυριστά για να μην τα ξυπνήσει)* Αντίο μικρά μου. Ποτέ δεν καταφέρνω να σας σώσω. Ίσως σε κάποιο παράλληλο σύμπαν ο λογικός νους να μην αναπτύσσεται τόσο που να καταπίνει τα πάντα. Ίσως να μένει λίγο χώρος για ψυχή.

Δ: Άσε το μελόδραμα. Πακέταρε το γάλα και πάμε.

Β: Σου είπα δεν έχω από αυτό αν δεν βγάλεις την πανοπλία.

Δ: Έλα τώρα. Κάθεσαι και δίνεις γάλα σε αυτά τα τιποτένια ανθρωπάκια και δεν θα δώσεις σε εμένα; Τον Βασιλιά σου;

Β: Θες από το έτοιμο γάλα; Ξέρεις πως παίρνει την γεύση του αφού βγει από το στήθος.

Δ: Ξέρω πως την παίρνει. Τι; Δεν με αγαπάς πια;

B: Εσύ τι λες;

Δ: Εγώ λέω πως με λατρεύεις.

B: (γελώντας) Ε πιες λίγο και πες μας αν σε λατρεύω. (του δίνει ένα μπουκάλι)

Φοβάσαι την αλήθεια;

Δ: (παίρνει το μπουκάλι) Και βέβαια θα πιώ. (Δειλιάζει. Πίνει και το φτύνει.)

Μάγισσα! Άθλια δολοπλόκα. Δεν γίνεται να με μισείς. Είμαι ο μόνος άντρας που σου αξίζει. Εάν με μισείς καταδικάζεις και τον εαυτό σου. Αγάπα με και δως μου το νόστιμο γάλα.

B: Πάτα το κουμπί να σ'αγαπήσω.

Δ: Θες να σε πετάξω στα τάγματα; Αυτό θες;

B: Όχι αλλά δεν νομίζω να το γλιτώσω.

Δ: Δως μου σκύλα από το κανονικό γάλα. Αυτό που έδωσες είναι ψεύτικο.

B: Δεν υπάρχει ψεύτικο γάλα εδώ κάτω. Πιες δικό σου.

Δ: Δεν μου αρέσει αυτό. Στην γεύση πάει και έρχεται αλλά δεν με γεμίζει και κυρίως δεν με θεραπεύει.

B: Τι να γεμίσει; Πού μου ήρθες σε αυτά τα χάλια για παντρολογήματα. Με πανοπλία, με motherboard, με αισθήσεις μπετόν αρμέ και με σχέδιο να εξαφανίσεις τον κόσμο και μου θες και γάλα. Θέλει γάλα ο ψυχάκιας. Δεν έχει παλικάρι μου, δεν το αξίζεις. Θα μάθεις να ζεις έτσι. Έτσι όπως τα κατάφερες.

Δ: Αν δεν μου δώσεις θα σε σκοτώσω.

B: Να με σκοτώσεις.

Δ: Δως μου.

B: Βγάλε την πανοπλία να βυζάξεις. Πώς αλλιώς να στο πω;

Δ: Μα έχεις ακόμα στο στήθος;

B: Έχω λίγο πεπαλαιωμένο για τους εκλεκτούς πελάτες.

Δ: Καλά, καλά. Έτσι κι αλλιώς αυτοί εδώ είναι όλοι αδύναμοι.

B: Α θα βυζιάξεις όντως; Θα βγάλεις την πανοπλία αλήθεια;

Δ: Αφού καταρρέω δεν ακούς; Θα γίνω όλος τσιμέντο αν δεν μου δώσεις.

B: Μα θα κάνουμε τέτοιες γελοιότητες μπροστά τους;

Δ: Σιγά μην ντραπώ τέσσερα υποπλάσματα.

B: Τι τέσσερα. Μόνο τέσσερις βλέπεις;

Δ: Πόσους να δω;

B: Εδώ είναι γεμάτο κόσμο.

Δ: Εδώ;

B: Τίγχα στον κόσμο είναι.

Δ: Δεν θα κάτσω να ασχοληθώ με τις τρέλες σου. Το GPS δεν ανιχνεύει κανέναν. Γδύνομαι.

B: Μισό να αναστατωθώ. ΑΧ.

(Ο Δημοκράτης βγάζει την πανοπλία. Την πλησιάζει, σκύβει προσπαθώντας να βρει που τελειώνει ο ζουρλομανδύας για να μπει από κάτω. Η Βασίλισσα τον καθοδηγεί.)

B: Όχι από εκεί. Από την άλλη πλευρά. Αυτό είναι καλώδιο άσχετε, αν είναι δυνατόν. Δώσε μου το ένα μανίκι να σου κάνω χώρο.

(Του κάνει χώρο και αυτός κινείται τυφλά από εδώ και από εκεί.)

Δ: Ξέρω που είναι. (Της το δίνει. Το στριφογυρίζει για να μην πιάνει χώρο γύρω από τον λαιμό του ενώ είναι κάτω από το ρούχο.)

B: Εμένα μου λες.

Δ: Έχω πάει πολλές φορές.

B: Δεν μπορώ να προσποιηθώ πού είναι και οι θηλές μου. Δώσε μου και το άλλο. Καλέ ηρέμησε εσύ θα σκοτωθείς για λίγο γάλα.

Δ: Θέλω λίγη παραπάνω όραση, να δω την έκρηξη και να την ευχαριστηθώ.

(Έχει μπει κάτω από τον ζουρλομανδύα με τα δύο μανίκια τυλιγμένα στον λαιμό του. Η Βασίλισσα τα οδηγεί σαν γκέμια).

B: Βρήκες τίποτα;

Δ: Κάτι βλέπω. Ναι ναι, τώρα φτάνω.

B: Φτάνεις ε; *(σφίγγει τα λουριά)*

Δ: Με σφίγγεις.

B: Σε σφίγγω.

Δ: Θα σιάσω.

B: Θέλω να δω την έκρηξη να την ευχαριστηθώ.

Δ: Μα εσύ με αγαπάς.

B: Μα είσαι τώρα εσύ λογικός; Ήρθες μέχρι εδώ και έβγαλες την πανοπλία σου;

Δ: Θα με πνίζεις!

B: Μα και βέβαια θα σε πνίζω. *(τον σφίγγει)* Μα πώς σου πέρασε από το λογικό μυαλό σου πως δεν θα σε πνίζω.

Δ: Είσαι τρελή; Με εμένα θα τα είχες όλα.

B: Η κυρία του κυρίου.

Δ: Ε ναι! *(πνιχτά)*

B: Με εταίρους δολοφόνους.

Δ: Ε ναι! *(πιο πνιχτά)*

B: Με βασανιστήρια και πολέμους.

Δ: Σταμάτα, βοήθεια!

B: Εγώ είμαι ακόμα άνθρωπος.

Δ: Οι άνθρωποι τα κάνουν αυτά.

(Ο Δημοκράτης παλεύει αλλά πνίγεται.)

ANT: Τι έκανες bitch!

A: Τι έκανες μωρή τρελαμένη.

Λ: Σκότωσε τον Δημοκράτη....

ANT: She really did.

(Η Βασίλισσα τον ξεσκεπάζει. Τον κοιτάει. Τα πλάσματα μαζεύονται γύρω του σοκαρισμένα.)

ΑΠ: Σηκώστε τον. *(Τον σηκώνουν.)*

B: Πού τον πάτε;

A: Να τον θάψουμε! Εδώ θα τον αφήσουμε;

B: Όχι, όχι να τον κλάψω πρώτα.

A: Δεν αντέχω άλλο σουρεάλ!

(Η Βασίλισσα πέφτει πάνω του ενώ τον κρατάνε και μοιρολογάει)

B: Αχ γιε του νου, γιε του νου

Θεριό ανήμερου καιρού

Έκπτωτε άγγελε ουρανού

Με έκλεισε σε έλυτρο ιού.

A: Και όλα αυτά τα ζω για μια πλαστική.

Λ: Τον σκότωσε. Τον σκότωσε στα αλήθεια.

B: Αχ γιε του νου, γιε του νου

Με motherboard αλλουνού

Πότε Θεός, πότε μαϊμού

Παραφυτώ και παραφτού! *(τον φτύνει)*

ΑΠ: Φτύνεις πεθαμένο άνθρωπο;

Λ: Γιατί τον σκότωσε; Γιατί;

B: Αν αν αν

Εσύ μεγάλε μεγιστάν

Επί τας και όχι ταν

Αυτοί οι τέσσερις σε παν

A: Μας έμεινε πράγματι η πανοπλία.

ANT: Fuck it dam bitch motherfucker.

Λ: Και εγώ τώρα τι θα κάνω;

A: Τι θα κάνεις;

Λ: ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΩ;

(Ο Λου αφήνει τον Βασιλιά και πιάνει την Βασίλισσα από τον λαιμό.)

B: *(τρομαγμένη πνιχτά)* Τι κάνεις;

Λ: Τι μου έμεινε να κάνω; Γιατί τον σκότωσες εσύ; Γιατί εσύ εσύ εσύ; Εγώ δεν είπες θα το κάνω; Εγώ θα σκότωνα τον Δημοκράτη. Εγώ που θα ήμουν θεραπευμένος, εγώ που θα ήμουν δυνατός, εγώ που θα ήμουν μεγάλος. Εγώ που ποτέ δεν είχα μια ευκαιρία ήρθες και μου χάρισες μία, για να την πάρεις μέσα από τα χέρια μου. *(Η Βασίλισσα προσπαθεί να μιλήσει αλλά δεν ακούγεται)* Εγώ σε πίστεψα, εγώ θα έκανα τα πάντα για να είσαι ευτυχισμένη. Και εσύ τον σκότωσες. Θα στα έδινα όλα, στο υποσχέθηγα. Πρώτη φορά θα έδινα! Πρώτη φορά μου έδωσαν και θα έδινα και εγώ. Σαν ίσος! Σαν άξιος. Δεν με πίστεψες ότι θα τα καταφέρω ποτέ! Ποτέ, ποτέ! Εγώ ασήμαντος, εγώ τιποτένιος. Εσύ, εσύ εσύ. Κι όχι εγώ. Εγώ, εγώ, εγώ *(ο Λού κλαίει και η Βασίλισσα σπαρταράει. Λέει «εγώ» ώσπου η Βασίλισσα σταματάει να κινείται)*. Εγώ, εγώ, εγώ... Θα ήμουν αυτός που σκότωσε τον Δημοκράτη. Θα ήμουν αυτός που θα άλλαζε τον κόσμο. Τώρα και πάλι δεν είμαι τίποτα. Τώρα και πάλι δεν ξέρω ποιος είμαι.

Σκηνή 7^η

Το ποίημα της Βασίλισσας

Όνειρο άγριο και παλιό σε νανουρίζει

Μα εσύ ακούς αυτούς που θέλουν το κακό σου

Κάτω από το χώμα ζητάς φως και αποφασίζεις

Στη γη μη δεις αυτούς που κλέβουν το δικό σου.

Μες στο σκοτάδι προχωράς να βρεις την λύση

Και συμμαχείς με αρπακτικά που σε μισούνε

Και την αλήθεια που καιρό τώρα γνωρίζεις

Δύο σκυλιά θες πάλι απόψε να στην πούνε.

Ψυχής απέραντη ρωγμή γυρεύει τέρμα

Σου δίνω γάλα να σε δω ευτυχισμένο

Παιδί με άσπρο, σιοτεινό, άρρωστο δέρμα

Πώς να σου κλείσω το κενό πως χεις στο στέρνο;

Μάγισσα, φόνισσα, τρελή που όλα τα ξέρεις

Δως τους να πιούν από το στήθος σου τα αστέρια

Και ίσως Παράδεισο με κρότο καταφέρεις

Στη Γη να ρίζεις μέσα από τα δυο σου χέρια

Γραμμές τραβούν, όσα σου ανήκουνε μοιράζουν

Χτίζουν θαλάμους και πουλούν αυτοκτονίες

Σε εκπαιδεύουν όλα αυτά να μην σε νοιάζουν

Με αρχαίους ήλιους και γνωστές επωνυμίες

Και εγώ που κρύβομαι βαθιά για να γλιτώσω

Όχι από φόβο αλλά γι αυτά που δεν σας λέω

Ό,τι και αν έχω θέλω για άφεση θα δώσω

Πονώ σαν θύτης και σαν μάνα καταρρέω.

Σκηνή 8η

Ο Ότις, ο Απντογκ και ο Άντερντογκ βηματίζουν σκεπτόμενοι μέσα στην σπηλιά. Τα πτώματα του Δημοκράτη και της Βασίλισσα είναι τοποθετημένα στο πλάι, με λουλούδια στα μάτια

A: Μια ζωή στην αριστοκρατία, μια ζωή με τη σωστή πλευρά, μια ζωή νικητής και τώρα να βρεθώ μπλεγμένος σε τέτοιο καραγκιοζιλίκι.

ΑΠ: Η κατάσταση χρήζει σοβαρής συζητήσεως και συνεργασίας.

A: Συνεργασίας;

ΑΠ: Πώς αλλιώς;

A: Δεν μας ξεγελάς τόσο εύκολα Άπντογκ.

ΑΝΤ: Πάνε δηλαδή τα chains τώρα;

ΑΠ: Όχι, όχι δεν πάνε. Θα ανασυνταχθούμε, θα επικοινωνήσουμε με τους πραγματικούς παράγοντες, θα εξηγήσουμε τι έγινε, αυτοί θα τοποθετήσουν έναν νέο Δημοκράτη στο προσκήνιο και όλα θα είναι όπως πριν.

A: *(στον Άντερ)* Πάνε τα chains ξέχνα τα. Τώρα θα χεις άλλα chains.

ΑΠ: Μα γιατί τέτοια ηττοπ...

A: Ποια ηττοπάθεια ρε στρατόκαυλε; Ποιος θα μας ακούσει; Σε ποιον θα εξηγήσουμε; Μήπως θα μας περάσουν και δικαστήριο;

ΑΠ: Μα είμαστε μέλη...

A: Τιποτένιοι είμαστε. Άκου μέλη! Ποιος είναι μέλος; Ο Δημοκράτης είναι νεκρός και εσύ ζωντανός. Το καθεστώς σκοτώνει για reports, θα δει αυτό το θρόιλερ και θα σε περάσει από δικαστήριο;

(Μπαίνει ο Λου μαυροφορεμένος.)

A: Ήρθε και η μαύρη χήρα.

Λ: Νιώθω πως ξύπνησα από κακό όνειρο.

Α: Φύγε φύγε, φύγε, φύγε γιατί και μόνο που σε βλέπω που ανεβαίνει πίεση.

Λ: Γιατί τι φταίω!

Α: Ρε μακελάρη, ρε αδίστακτε, ρε φονιά. Τι την έφαγες την τρελή; Ποιος θα μας πιστέψει ότι αυτή τον σιότωσε και εμείς ζήσαμε;

Λ: Ήρθαν τα τάγματα;

Α: ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΡΕ! ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΟ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΣΤΑ VR!

Λ: Μη, μη, μη φωνάζεις το κεφάλι μου.

Α: Έχεις κατεβάσει 100 λίτρα γάλα, και έχεις γίνει ζάντα. Σε λίγο θα μας θηλάσεις. Δεν έχει αφήσει μπουκάλι ρε παιδιά. Το ήπια όλο! Ρε ούτε το γάλα, ούτε ο Θεός ο ίδιος δεν μας σώζει.

ΑΠ: Μόλις παραδοθούμε...

Λ: Τι λέει αυτός;

ΑΠ: Το σχέδιο!

Λ: Κανείς δεν θα παραδοθεί!

Α: Και τι θα κάνουμε; ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;

Λ: Θα, θα, θα....

ΑΝΤ: Θα;;;;;

Λ: Εσύ! (στον Απντογκ) Ξέρεις που έχουν τα πυρηνικά;

ΑΠ: Τι είπες;

Λ: Θα πάμε στα πυρηνικά. Θα μπούμε και θα τα κλέψουμε.

Α: Θα κλέψουμε τα πυρηνικά όπλα;

Λ: Ναι, θα μας βοηθήσουν οι Ντογκς! Και θα τους βοηθήσουμε και εμείς!

A: Το παιδί είναι ηλίθιο. Εγώ παραιτούμαι, βγάλτε τα πέρα μόνοι σας.

ANT: Ε βλάκα πώς θα πάμε μέχρι εκεί, εδώ δεν μπορούμε να βρούμε την έξοδο από την σπηλιά.

A: Σωστά, γιατί αν βγαίναμε από εδώ, μετά είναι παιχνιδάκι να περάσουμε τις πόρτες ασφαλείας του Δημοκρατικού Μεγάρου – ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ! Και ακόμα πιο παιχνιδάκι είναι να πάρουμε μια πυρηνική κεφαλή στην πλάτη, να πάρουμε το κάρο – λεωφορείο για τα κατώτερα πλάσματα και να κρύψουμε τα πυρηνικά στην υπόγα του τενεκέ από δω πέρα, του Βασιλοσσοφονιά!

A: Όχι, εμείς δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Αλλά ο Δημοκράτης μπορεί!

ANT: Μπορούσε.

A: Ναι αλλά αν κάποιος από εμάς τώρα βάλει την πανοπλία και...

ANT: Την πανοπλία;

A: Την πανοπλία του Δημοκράτη! Έχει χρόνια να εμφανιστεί Δημοκράτης χωρίς πανοπλία. Μπορεί και να μην καταλάβουν ότι πέθανε. Θα πούμε ότι για λίγη ώρα χάλασε το Wi-Fi και τώρα όλα οκ. Επανασυνδέθηκε.

A: Δεν έχω ακούσει πιο απελπισμένο σχέδιο.

A: Ωραία και αν δεν πιάσει θα μας συλλάβουν. Έτσι κι αλλιώς δεν θα μας συνέλαβαν; Τι έχουμε να χάσουμε.

ΑΠ: Ωραία και πες κάποιος την φοράει. Και μετά;

ANT: Και μετά;

A: Και μετά, μετά, μετά... μετά θα πάει στα πυρηνικά, θα ανατινάξει όλους αυτούς που δυναστεύουν τα πλάσματα, θα είμαστε ελεύθεροι και ίσοι! Θα κάνουμε πραγματικοί δημοκρατία! Δεν είναι φοβερή η ιδέα μου; E; E;

ANT: Νο.

Λ: Γιατί no; Γιατί no; Επειδή δεν σε συμφέρει; Επειδή είσαι δικός τους;

ANT: No. No, γιατί είσαι αδίστακτος.

Λ: Τι;

Α: Τι;

ΑΠ: Τι;

ANT: Αδίστακτος.

ΑΠ: Τι λέξη είναι αυτή; Πού την έμαθες εσύ αυτήν την λέξη;

ANT: Την είπε πριν αυτή με τα βυζιά και το γάλα. Ωραίο το γάλα. Ωραία λέξη. Α-δι-στα-κτος.

(Κοιτούνται)

Λ: Τέλος πάντων. Γιατί είμαι αδίστακτος; Επειδή θέλω να ελευθερώσω τον κόσμο από τους δυνάστες του;

ANT: Μα είναι σκόρπιοι. Το νομίζεις ότι ζουν όλοι μαζί σε ένα κοινόβιο; Πώς το έχεις φανταστεί; Πώς θα τους βρεις; Πόσα πυρηνικά θα ρίξεις;

Λ: Όσα χρειαστεί.

ΑΠ: Μα θα σκοτώσεις και άλλους έτσι. Πολλούς. Πάρα πολλούς.

Λ: Ίσως είναι η μόνη λύση.

ANT: Α-δι-στα...

Λ: Ωχ σταμάτα. Δεν γίνεται να τους μαζέψουμε όλους κάπου;

ΑΠ: Τι θα κάνουμε συνέδριο τεράτων;

Λ: Κάποιο Conference, πώς τα λένε; Να τους πάμε σε κάποιο πολυτελές ξενοδοχείο!

ΑΠ: Αγόρι μου για πόσα άτομα μιλάμε νομίζεις;

Λ: Ξέρω εγώ μία δύο χιλιάδες;

ΑΠ: Κάν' εκατομμύρια.

Λ: Εκατομμύρια;

Α: Ασχολούμαστε ακόμα λοιπόν με αυτήν την γελοία ιδέα.

Λ: ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;

Α: ΔΕΝ ΞΕΡΩ.

ΑΠ: Πάντως δεν είναι κακή ιδέα να φορέσει κάποιος την πανοπλία...

Α: Την πανοπλία...

(Τα πλάσματα κοιτιούνται. Κάνουν τους αδιάφορους περπατώντας τριγύρω. Ξαφνικά πέφτουν όλα πάνω στην πανοπλία. Χτυπιούνται, σπρώχνονται αλλά δεν καταφέρνει κάποιος να υπερτερήσει.)

Α: Εγώ πρέπει να γίνω Δημοκράτης!

Λ: Εσύ; Ας γελάσω:

Α: Εγώ είμαι ο μόνος που δεν είμαι φονιάς εδώ μέσα!

Λ: Δεν είμαι φονιάς!

ΑΝΤ: Είσαι! Έκανες κραζικοφημα.

Α: Τι λέει πια αυτό το google translate δεν καταλαβαίνω.

ΑΠ: Πραξικόπημα λέει! Καλά λέει! Εγώ και ο Άντερντογκι είμαστε οι μόνοι αθώοι σε αυτό το έγκλημα. Εγώ πρέπει να γίνω Βας...ε Δημοκράτης!

Λ: Να ψηφίσουμε!

ΑΠ: Τι πράγμα;

Λ: Να ψηφίσουμε!

ΑΠ: Πώς τολμάς; Ξέρεις σε ποιον μιλάς;

A: Περιμένετε, περιμένετε! Να βάλουμε μια τάξη. Έχουμε μια πανίσχυρη πανοπλία. Έχουμε τρεις ηλίθιους και εμένα, όλοι καταδικασμένοι σε βασανιστικό θάνατο. Ένας μπορεί να βάλει την πανοπλία. Αυτός ο ένας πρέπει να είμαι εγώ.

Λ: Εσύ; Εσύ;

A: Εγώ απόβρασμα, εγώ: Κατ'αρχάς ξέρω όλον τον καλό τον κόσμο. Ποιος τα έχει με ποιον, ποιος ασχολείται με τι, μυστικά, ίντριγκες, παραφιλολογίες. Είμαι ο μόνος που μπορώ να προσποιηθώ αρκετά καλά ότι είμαι μέλος της ανώτερης κοινωνίας. Γιατί είμαι. Θα περάσω απαρατήρητος.

ΑΠ: Κι εγώ μπορώ! Και εγώ τους ξέρω!

ANT: Same!

A: *(στον Αντερντογκ)* Ειδικά εσύ με το lower, μη μιλάς καθόλου. Shut up! Κραξικοφημα. Λιούστε με. Εγώ είμαι η μόνη σώφρων επιλογή. Θα μου φορέσετε την πανοπλία, θα πούμε στα τάγματα ότι εγώ σιότωσα τη Βασίλισσα και θα βγω από εδώ μέσα θριαμβευτής.

ANT: Και το πτώμα;

A: Τι είπες;

ANT: Το πτώμα, man!

A: Το πτώμα ναι. Αυτό μου ξέφυγε... Τι να κάνουμε *(προς τον Λου)*

Λ: Εσύ να βρεις τι να κάνουμε. Που θες να γίνεις και Δημοκράτης!

A: Άθλιε ζηλιάρη. Θα βρω...θα βρω λύση...Δεν σε χρειάζομαι...Αυτό το σχέδιο πρέπει να πετύχει...Ας, ας, ας μου βγάλετε κάποια από τα πούπουλα. Θα σας δείξω πως μπορούμε να τα προσθέσουμε στο πρόσωπο του.

Λ: Όσο πάει χάνω κάθε ελπίδα.

A: Σιάσε! Δεν έχουμε χρόνο! Ξεπουπουλιάστε με!

Α: Ευχαριστώ!

(Τον ξεπουπουλιάζουν με χαρά)

Α: Σιγά, σιγά αιμοβόρικα υβρίδια! Φτάνουν τόσα! Φτάνουν είπα! Ευκαιρία βρήκατε ψωριάρηδες! Αχ...αχ με μάδησαν τα τέρατα! Κάντε στην άκρη. Αφήστε με να... *(σηκώνει μανίκια)* δημιουργήσω.

(Σκύβει πάνω από τον νεκρό Δημοκράτη και ξεκινάει με καλλιτεχνικότητα, βελόνα και κλωστή να του περνάει τα πούπουλα στο πρόσωπο. Τελειώνει.)

Α: Εεε;

Α: Τώρα ναι. Είμαστε πραγματικά απελπισμένοι.

Α: Σιάσει! Σιάστε όλοι και φορέστε μου την πανοπλία! Αχ μόλις ανέβω πάνω, μόλις ανέβω αχ! Θα κάνω μια πλαστική μούρρηλια....

Α: Θα πεθάνεις λέμε! Είσαι γερός. Δεν θα αντέξεις άλλη αναισθησία!

Α: Ε τότε...ε τότε... θα φτιάξω νόμους για την Τρίτη ηλικία ώστε να χαρώ όλα όσα θα ήθελα ποτέ. Χωρίς θυσίες! Χωρίς πούπουλα! Ο εαυτός μου μόνο. Και αφού όλοι οι άλλοι γέροι θα έχουν πεθάνει θα είμαι πραγματικά μοναδικός!

ΑΠ: Συμφωνώ, συμφωνώ!

Α: Γιατί συμφωνείς;

ΑΠ: Μόλις ανέβουμε πάνω, αυτός ο γέρος σε λίγες μέρες θα πεθάνει! Και θα του πάρω την πανοπλία!

Α: Γιατί θα ανέβετε και εσείς πάνω;

ΑΝΤ: Τι λέει αυτός;

Α: Λέει την μόνη αλήθεια. Κανείς εδώ πέρα δεν θα βοηθήσει τον άλλο. Από εσάς όποιος βάλει την πανοπλία θα κοιτάξει τον εαυτό του. Μόνο εγώ υπόσχομαι στα αλήθεια να σας βοηθήσω.

A: Όχι, όχι εγώ πρέπει να γίνω Δημοκράτης.

ΑΠ: Μα είσαι πολύ γέρος.

A: Ναι άλλα όταν πίνω το γάλα δεν με νοιάζει.

ΑΝΤ: Ποιο γάλα; Πάει το γάλα.

A: Πού πήγε το γάλα;

ΑΝΤ: Το ήπια όλο το άσπρο πράγμα εδώ (δείχνει τον Λου).

A: Δεν γίνεται να το ήπιας όλο.

ΑΝΤ: Every bit of it.

A: ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΡΕ!

Λ: ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΓΑΛΑ ΓΙΑ ΕΣΑΣ!

A: Τι έκανες ρε; Πού είναι το γάλα; Αχ θα σε σιοτώσω... εσύ είσαι η καταστροφή μου....

Λ: Το γάλα το έκρυψα!

ΑΠ: Τι έκανε λέει;

Λ: Το έκρυψα. Δεν σας το δίνω. Εκτός αν....

ΑΠ: Πού το έκρυψες;

Λ: Αν με κάνετε Δημοκράτη!

A: ΠΟΥ ΤΟ ΕΚΡΥΨΕΣ!

Λ: Η Βασίλισσα πριν πεθάνει μου είχε δείξει το κελάρι της. Ψάξε σε όλη την σπηλιά αν θες, εσύ ξέρεις για τι λαβύρινθο μιλάμε! Δεν θα το βρείτε ποτέ. Μόνο εγώ ξέρω πού είναι το γάλα και θα σας το δώσω αν...

A: Αν σου βάλουμε την πανοπλία!

Λ: Ακριβώς!

A: Κρατήστε τον! Κρατήστε τον να τον μαδήσω! Θα περάσεις εσύ για Δημοκράτης; Εσύ;

Λ: Θα με βοηθήσεις εσύ! Με όσα ξέρεις. Και εγώ θα σου δίνω γάλα! Τιμια ανταλλαγή, αν σου λέει κάτι αυτό.

A: Και τι; Θα πας πάνω να μας ισοπεδώσεις με τα πυρηνικά;

Λ: Όχι! Όχι! Αλήθεια θα πάω πάνε και θα τα αλλάξω όλα! Θα γράψω καλούς νόμους, θα φτιάξω έντιμα δικαστήρια, θα έχουμε όλοι γιατρούς, κανονική παιδεία..

(Οι άλλοι τρεις ξεκινάν να γελάνε υστερικά)

A: Είσαι ηλίθιος!

Λ: Θα κάνω καλό αλήθεια! Θα δώσω σε όλους γάλα!

ΑΠ: Ε θα σε σκοτώσουν.

Λ: Γιατί να με σκοτώσουν; Αφού θα κάνω καλό! Θα με σκοτώσουν επειδή τους φτιάχνω την ζωή;

ΑΝΤ: Όχι αυτοί idiot, ή άλλοι! Θα σε αφήσουν να βοηθήσεις τα πλάσματα; Και να χάσουν ό,τι έχουν; Θα σε σκοτώσουν αμέσως!

Λ: Ποιοι άλλοι;

ΑΠ: Αυτοί που έβαλαν τον Δημοκράτη στην θέση του. Στην βιτρίνα του.

A: Μισό καλό νόμο να βγάλεις – μισό – θα σε κρεμάσουν.

Λ: Μα θα με θέλει ο κόσμος.

(Οι άλλοι τρεις γελούν ακόμα πιο υστερικά).

ΑΠ: Ο κόσμος λέει.

ΑΝΤ: Σταμάτα, όχι άλλο.

A: Αχ και δεν μπορώ να γελάω έτσι, θα σπάσουν τα νήματα. (ισιώνει το πρόσωπό του)

Λ: Ναι αλλά εγώ δεν μπορώ να ζήσω άλλο έτσι! Κουράστηκα! Με ακούτε; ΚΟΥ-ΡΑ-ΣΤΗ-ΚΑ. Είμαι νέος, θα έπρεπε να ζω. Να έχω ελπίδα ότι κάτι αλλάζει προς το καλύτερο. Και δεν έχω! Είμαι ήδη κουρασμένος. Είμαι ήδη άρρωστος και χρεωμένος! Δουλεύω από το πρωί μέχρι το βράδυ, δεν έχω λεφτά, δεν έχω ζωή, δεν έχω υγεία, δεν έχει πλάκα. Υπάρχει μια ευκαιρία να αλλάξει αυτό σήμερα. Θα κάνω ότι περνάει από το χέρι μου.

A: Ε κάντο σου είπαμε να μην το κάνεις;

ΑΠ: Άλλα καντο με τρόπο.

Λ: Ποιος είναι ο τρόπος.

A: Κρυφά προφανώς.

Λ: Κρυφά;

ΑΠ: Ε κρυφά βέβαια!

Λ: Κρυφά λοιπόν...

ΑΝΤ: Μόνο κρυφά.

Λ: Πώς κρυφά;

Λ: Θα πρέπει ότι κάνεις να φαίνεται ότι κάνεις το αντίθετο. Θα βγάζεις νόμο για παράδειγμα που να εκπαιδεύει τα μικρά πλάσματα σε κάτι ανόητο... παντελώς χαζό.. στα ζώδια. Και στην ύλη για τα ζώδια θα τους μαθαίνεις όσα σου είπε η Βασίλισσα για το τι συμβαίνει με το μπλε και το κόκκινο φως.

ΑΠ: Ή για παράδειγμα θα δώσεις bonus σε όσους πλαστικούς χειρουργούς ώστε μάθουν πως να κάνουν πλαστικές με τρίχες υβριδίων μπαμπούνων. Αλλά

σε αυτή την τεχνική θα κρύψεις πως μπορούν να γιατρεύουν τον καρκίνο του δέρματος.

Λ: Μπορώ να αγοράσω ένα από τα μεγάλα ναρκο-κλαμπ που πάνε όλα τα πλάσματα να διασκεδάσουν. Και μέσα στα ναρκωτικά που πίνουν να τους ρίχνω γάλα.

Α: Κρυφά.

Λ: Μόνο κρυφά

ΑΠ: Πολύ κρυφά.

Λ: Εντελώς κρυφά.

(Το σκέφτονται. Κοιτιούνται. Αναμετριούνται.)

Α: Ίσως δεν είναι κακή ιδέα.

ΑΝΤ: Maybe.

ΑΠ: Μεμπι.

Λ: Λοιπόν;

Α: Χαμένοι για χαμένοι. Ας κάνουμε τους γαλατάδες.

Λ: Λοιπόν; Θα με ντύσετε;

Α: Αχ έζησα να το δω κι αυτό.

(Ξεκινούν με δισταγμό να τον ντύνουν. Ο Λου είναι συγκινημένος και ανήσυχος. Του φορούν το κράνος)

Λ: Αουτς.

(Του φορούν τον θώρακα)

Λ: Έει. Τι είναι αυτό;

Α: Η πανοπλία ανόητε! Τι έπαθες;

Λ: Όχι, όχι. Οι φωνές.

Α: Ποιες φωνές;

Λ: Δεν τους ακούτε; *(συνεχίζουν να του βάζουν τα εξαρτήματα)* Δεν τους βλέπετε;

ΑΠ: Τι λέει τώρα αυτός; Μας το παίζει τρελός;

Λ: Όχι αλήθεια! Οι φωνές! Έρχονται οι φωνές! Είναι εδώ, μέσα στην σπηλιά!

ΑΝΤ: Τα τάγματα;

Λ: Όχι! Οι άλλοι! Ήταν εδώ τόση ώρα! Είναι εδώ σας λέω!

(Του ολοκληρώνουν το δέσιμο της πανοπλίας και ο Λου φωνάζει. Τότε ξεκινούν να φωνάζουν και οι υπόλοιποι. Μαζεύονται τρομαγμένοι λες και κάποιες αόρατες μορφές του προσηλακίζουν)

Α: Ποιοι είναι όλοι αυτοί;

ΑΝΤ: Δεν ξέρω! Πού βρέθηκαν εδώ;

Λ: Εδώ ήταν σας λέω.

ΑΠ: Καν'τους να μην φωνάζουν! Σταματήστε!

Λ: Σταματήστε! Τώρα σας βλέπω!

Α: Σας βλέπουμε!

Λ: Θα σας βοηθήσω!

Α: Είναι αργά!

Λ: Δεν είναι αργά! Δεν είναι αργά! Τώρα σας βλέπω! Αλήθεια σας βλέπω!

Σταματήστε! Δεν είναι αργά!

Σβήνει σιγά-σιγά το φως με τα πλάσματα να επαναλαμβάνουν φωνάζοντας «σας βλέπω - δεν είναι αργά»

